

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 33

Ple del Parlament

Sessió 19, primera reunió, dimarts 30 de novembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol per les víctimes de l'incendi de la plaça Tetuan de Barcelona	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre els reptes per a la modernització i la transformació de la indústria 300-00078/13	5
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de turisme 300-00081/13	13
Interpel·lació al Govern sobre els drets laborals 300-00083/13	19
Interpel·lació al Govern sobre la desindustrialització de Catalunya 300-00086/13	23
Interpel·lació al Govern sobre l'enfortiment i la transformació del sistema sanitari 300-00082/13	29
Interpel·lació al Govern sobre les accions amb relació als nous àmbits de violències masclistes que recull la Llei 17/2020, de modificació de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista 300-00084/13	36
Interpel·lació al Govern sobre la preservació de drets en el marc de les institucions europees 300-00085/13	41

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 19.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona i els secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert i el conseller de Salut.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Procediment relatiu al compte general de la Generalitat corresponent al 2018 (tram. 257-00003/12). Comissió de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 146, 24).
3. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de la prevenció i la gestió dels incendis forestals (tram. 252-00011/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 103, 103).
4. Proposta de resolució de creació d'una comissió específica sobre l'aplicació dels principis de subsidiarietat i seguiment del dret de la Unió Europea (tram. 252-00013/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació (text presentat: BOPC 135, 14).
5. Decret llei 24/2021, del 26 d'octubre, d'acceleració del desplegament de les energies renovables distribuïdes i participades (tram. 203-00014/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 149, 5 i BOPC 154, 10).
6. Decret llei 25/2021, del 2 de novembre, pel qual s'estableixen mesures organitzatives en l'àmbit de l'atenció sociosanitària (tram. 203-00015/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 157, 9).
7. Proposició de llei de millora urbana, ambiental i social dels barris i viles (tram. 202-00019/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 98, 31).
8. Interpel·lació al Govern sobre els reptes per a la modernització i la transformació de la indústria (tram. 300-00078/13). Joan Carles Gallego i Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de turisme (tram. 300-00081/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els drets laborals (tram. 300-00083/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la desindustrialització de Catalunya (tram. 300-00086/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'enfortiment i la transformació del sistema sanitari (tram. 300-00082/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les accions amb relació als nous àmbits de violències masclistes que recull la Llei 17/2020, de modificació de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista (tram. 300-00084/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la preservació de drets en el marc de les institucions europees (tram. 300-00085/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem en matèria de política lingüística als centres educatius (tram. 300-00077/13). Grup Mixt. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableix que almenys el vint-i-cinc per cent de les classes dels centres educatius s'han d'impartir en castellà (tram. 300-00079/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

17. Interpel·lació al Govern sobre el model escolar i la immersió lingüística (tram. 300-00080/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses (tram. 302-00058/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'economia social (tram. 302-00064/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals (tram. 302-00059/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00060/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model d'acompanyament i residència en la vida dependent (tram. 302-00066/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de feminisme i igualtat (tram. 302-00061/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari (tram. 302-00062/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llengua catalana a la justícia (tram. 302-00063/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Molt bona tarda. Comença la sessió.

Manifestació de condol per les víctimes de l'incendi de la plaça Tetuan de Barcelona

I voldria que les meves primeres paraules d'avui fossin per expressar el condol i la consternació per la mort, aquesta matinada, d'una família amb dos nens en l'incendi que s'ha produït en un local de la plaça Tetuan de Barcelona. Es tracta d'una desgràcia que ens interpella a tots per la problemàtica de fons que hi ha darrere d'aquesta tragèdia.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

També abans de començar l'ordre del dia els informo que, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici de l'any 2021 hi ha un total de 1.645 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

També vull fer-los avinent que demà el Parlament ha habilitat una zona per poder fer donacions de sang. Donar sang sempre és necessari, perquè fent-ho donem vida. Ara, però, ho és més que mai, perquè la pandèmia de la covid va fer endarrerir moltes intervencions, que ara s'estan realitzant. I les transfusions augmenten, en cal més, de volum de sang, del que és habitual; 1.100 dosis diàries, en caldrien. I el ritme de donacions, ara que s'acosten les festes de Nadal, comença a baixar. Per això, ani-

mo tots els diputats, a tots els integrants dels grups parlamentaris, treballadors del Parlament, que així ho desitgin i que en tinguin, naturalment, la capacitat, que donin sang. Perquè, com vam recordar també en el Dia Mundial del Donant, que vam celebrar el passat mes de juny, donar sang permet que el món continuï bategant.

D'altra banda, també aquests dies es fa avinent recordar que els països democràtics estan construïts en base a consensos, que els defineixen i que els identifiquen. A Catalunya, un d'aquests consensos és la necessitat de preservar el català, la llengua comuna dels Països Catalans; símbol indestruïble de la nostra identitat. Lamentablement, la intromissió judicial torna a afectar aquest consens de país al voltant de la llengua. I cal recordar –i fer-ho des d'aquest Parlament– que aquest gran acord està avalat; està avalat legislativament. Les lleis en matèria lingüística que emanen d'aquest Parlament s'han aprovat amb majories molt àmplies i s'han de respectar. *(Aplaudiments.)*

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple ja està inclosa en el dossier i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí. Serà el primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Interpellació al Govern sobre els reptes per a la modernització i la transformació de la indústria

300-00078/13

Passem ara al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els reptes per a la modernització i transformació de la indústria. L'ha presentat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem i té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bona tarda. Desitgem que hàgiu dinat tots i totes bé. Passem a..., *(rialles)* a la interpellació: parlem d'indústria, d'indústria catalana. Parlem d'indústria catalana no en el buit, eh?, ho fem en un país on avui estem vivint determinats conflictes. Recordem Mahle, a Vilanova i la Geltrú; o la planta de Barcelona de Gestamp, amb amenaces de tancament, processos de deslocalització derivats, evidentment, de la crisi de la transformació del sector de l'auto. Ho fem també amb una notícia que hem vist avui en els diaris, de la incertesa de la planta d'Alstom, amb relació a una càrrega de treball que podria garantir producció i ocupació de més de 1.500 persones –tres mil, si hi comptem les proveïdores– durant més de cinc anys, eh?; una planta de Santa Perpètua de la Mogoda, en la qual participen més de seixanta empreses que treballen en la construcció de trens també a Catalunya, conjuntament amb Alstom. Sabem del conflicte de Nissan, que esperem que els propers dies se solucioni positivament. Sabem de la situació crítica del sector carni, amb externalitats negatives en el territori, però també amb una elevada precarietat laboral d'un sector clau en el conjunt, també, de la indústria catalana.

Amb aquest panorama, no podem fer més que començar la interpellació afirmant que la política industrial a Catalunya té problemes, que la reactivació de l'activitat econòmica a Catalunya ens agafa amb un model industrial obsolet i caduc; un model industrial esgotat i ineficient en un context creuat de límits i contradiccions. Una realitat que el Govern no pot obviar i a la que ha de donar resposta. El dilema polític que té el Govern davant seu ja és un dilema vell, eh? Deixem que sigui el lliure mercat qui determini les estratègies industrials mentre el Govern simplement acompanya els canvis i adaptacions que les empreses industrials van realitzant o, per contra, el Govern català té un horitzó estratègic i lidera la política industrial per provocar els canvis i transformacions en la base material, que facin de tractor de les innovacions que s'han de produir en les empreses industrials?

Acompanyar o liderar la transformació industrial és el dilema que avui té el Govern davant seu. Seguir acompanyant, com ha fet sempre, el que el mercat determini, o liderar les transformacions estratègiques que nosaltres necessitem i que s'haurien de plasmar en el proper pacte nacional per a la indústria. Però el primer que ens cal decidir és si el pacte nacional per a la indústria ha de ser un reguitzell de mesures i accions a implementar entre el 2022 i el 2025; per tant, curterministes, perquè la industrial actual corregeixi dèficits i introdueixi millores per ser viable, o bé estem impulsant una planificació estratègica en un horitzó temporal 2022-2030, on posem les bases materials per canviar i transformar el model industrial. No és exactament el mateix per molt que sembli que és el mateix.

Està bé que el pacte nacional per a la indústria es construeixi des del consens i el diàleg social, però el pacte nacional per a la indústria necessita un lideratge fort, un govern que ha de saber on vol anar. Si vol anar amb estratègies de transformació a llarg termini, de fons, liderant la transformació; o simplement acompanyar les petites adaptacions que les empreses poden fer, per intentar mantenir-se *au-dessus de la mêlée*, no? Per això, ens cal saber, en tot cas, quins són els límits actuals del model industrial català; saber si l'actual model és o no viable en un futur, més o menys immediat.

La indústria catalana representa prop del vint per cent del producte interior brut, equiparable, per tant, a les regions més industrialitzades o industrialitzades d'Europa; és cert. Altament exportadora, per sobre de la mitjana de la Unió Europea, inclòs també en productes tecnològics; però, atenció, perquè una indústria que només ven cap a fora però que no ven cap a dins també acaba sent poc atractiva per a aquelles empreses que el que produeixen ho venen fora. Les empreses que produeixen volen vendre fora, però també volen vendre dins, si no tenen mercat dins, per què caram volen estar aquí, quan han de transportar allò que produeixen. Per tant, atenció, a vegades, a fer cofoisme de coses que tenen també la seva contradicció.

Vint per cent del PIB, disset per cent de la població ocupada vol dir que és una indústria de valor afegit, altament exportadora, que té els seus pros, però també té els seus contres, però molt dependent de les importacions. I aquí tenim els nostres dèficits. El noranta-tres per cent o el 93,4 per cent de l'energia que consumeix la indústria catalana és importada. Els materials, més del setanta per cent dels materials que utilitza la indústria catalana, els importem, i, a més, amb un fort component no renovable, no reciclable, i una elevada dependència tecnològica –per exemple, amb el tema dels microxips–, fruit, en definitiva, de la baixa inversió en innovació industrial, la meitat, diguéssim, que la Unió Europea, pel que faria a capacitat tecnològica. Amb aquest panorama, podem preveure que si els preus de l'energia pugen, si els preus dels materials s'encareixen, i augmenten les dificultats d'aprovisionament de component tecnològic, l'horitzó dibuixa un panorama de col·lapse industrial i de manca de competitivitat.

En els escenaris de futur, l'actual model industrial no és viable. No podem continuar creient que Catalunya és un lloc d'instal·lació industrial preferent. Els valors diferencials que fins ara sustentaven aquesta afirmació –la tradició industrial de Catalunya, les bones comunicacions, els salaris baixos– ja no són determinants. No podem seguir aplaudint acríticament l'aterratge de noves inversions, obviant si aquestes reforcen o no estratègies de canvi, perquè apareixen altres variables competitives dels nostres veïns: el preu del sòl, infraestructures de comunicació, capital formatiu, centres de decisió, generació d'energia renovable, competeixen amb aquests elements, els nostres veïns, en què nosaltres ens estem quedant endarrerits. Per això, necessitem grans transformacions en la indústria catalana.

Estem davant de la necessitat d'una reconversió industrial, cal fer una transformació en un altre model, que requereix una transició justa. Van en detriment del nostre futur industrial. Perdem competitivitat per a l'atracció d'inversions indus-

trials, perquè altres milloren i nosaltres no fem les coses per reforçar-nos. On són les alternatives que cal organitzar? Cal una planificació estratègica.

Nosaltres necessitem, necessàriament, abordar tres grans reptes estratègics: sobirania energètica –renovables– per a no ser dependents. Tenim sol, tenim sol i biomassa; sol que, fins ara, el venem com a serveis i turisme, ara cal fer-lo servir per a energia. El seixanta per cent del territori és massa forestal; cal prevenir per preservar el territori, però cal també aprofitar aquest territori, aquesta massa forestal, com a font d'energia. Podem tirar de la bioindústria, podem fer rendible el bosc energèticament i materialment. Podem parlar de bioeconomia, de substituir matèries primeres no renovables per matèries primeres renovables, tant en la producció d'energia, com de materials. Podem passar de la refineria a la biorefineria. Extraure de la biomassa forestal materials, hidrogen, etanol, etcètera.

Hem de parlar d'economia circular, d'una economia que ens permeti no malmetre els materials, sinó reutilitzar-los, fent-nos així també més independents en qüestions materials.

I cal necessàriament invertir en R+D+I, que és allò que realment pot assentar una indústria innovadora, una indústria capaç de fer front als reptes estratègics.

Nosaltres necessitem electrificar la indústria, necessitem electrificar la mobilitat i necessitem electrificar el transport. Necessitem disminuir la intensitat en materials i necessitem implementar l'economia circular. És cert que determinats projectes d'alt volum d'inversió caldrà finançar-los amb els fons Next Generation, i el Ministeri d'Indústria està centralitzant les competències d'aquests fons. I, per tant, podem tenir dificultats per liderar projectes. El ministeri segur que ho fa per convicció centralista, però també per l'exigència de les empreses, que exigeixen un alt grau de confidencialitat en l'exploració per a les seves inversions. Per tant, no hem de lamentar això; ens hem de situar en aquesta realitat per atraure aquelles inversions i aquells projectes europeus que puguin aterrar en el nostre país.

Per tot això no s'observa que hi hagi planificació estratègica del Govern pel que fa a la transició energètica, i sense això no hi pot haver confiança en la inversió. No estem observant projectes tractors del Govern: què fem davant de la transformació de l'auto?, mantenim la política de préstecs i avals a les empreses però no agafem participació per intervenir en les decisions que prenguin?; què fem amb el sector agroalimentari, molt intensiu en aigua i terra, amb un model productiu molt intensiu, com a la ramaderia, amb molts impactes negatius, sense dibuixar cap estratègia de canvi?; què fem amb la logística, que té molts costos externs, com els grans centres logístics de l'Empordà, la Gornal o Lleida?; no és l'horitzó estratègic seguir apostant per la logística?; què fem amb el transport de mercaderies de llarga distància que ja no arriba amb vaixells i que el tren cada cop està prenent més protagonisme al conjunt d'Europa?; hi ha un desequilibri territorial pel que fa a la indústria, què fem davant aquest desequilibri territorial?; donem joc al territori amb estratègies d'industrialització o deixem que tot això flueixi?

En definitiva, tenim reptes importants en la política industrial i no observem que en aquests moments el Govern estigui liderant aquests projectes de canvi. Malauradament, tenim la sensació que el Govern segueix acompanyant una transformació inevitable que ha de viure el sector industrial en funció de la lògica del mercat, però no des d'un lideratge estratègic de fons que permeti canviar les bases materials on la nostra estructura, la nostra economia industrial, abordi els reptes estratègics que tenim davant.

Res més.

I moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament té la paraula el conseller d'Empresa i Treball, senyor Roger Torrent.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat Gallego, per la seva interpellació. D'entrada, li compro la premissa inicial, eh?, aquest suposat dilema, que té un component ideològic evident, de si acompanyar la indústria en el sentit més liberal, més neoliberal, del terme, és a dir que l'Administració purament el que ha de fer és apartar-se i deixar que el sector privat prengui les decisions pel seu compte, el que vindria a ser allò que en el seu moment es va fer cèlebre que la millor política industrial és la que no existeix, eh? Aquesta és una opció, efectivament, li compro la premissa; el dilema està entre això o entre liderar el procés de transformació que necessita el conjunt de l'economia del país, el conjunt de la societat, diria, i, en particular, la indústria, el sector industrial; un procés de transformació que nosaltres volem encarar i volem liderar amb la transformació del model productiu, per fer-lo més sostenible –certament les exigències de l'emergència climàtica ens hi porta–; fer-lo més resilient, que això vol dir preparat per assumir amb més garanties situacions com les que hem viscut durant la pandèmia i que malauradament preveiem que puguin anar sovintejant, amb aquestes crisis que afecten les pròpies estructures, les pròpies bases, de la nostra societat, i, finalment, posant les persones al centre, eh? Per tant, sostenibilitat, resiliència i posar les persones al centre.

I com que li deia que li comprava el dilema, respondré, òbviament: entre acompanyar o liderar, sense cap mena de dubte liderar. Precisament nosaltres ens volem equiparar a aquest esquema que s'està imposant, per sort, ideològicament, al conjunt d'Europa de plantejar que els governs exerceixin el seu paper com a administracions emprenedores, eh?, que vol dir: «Escolta, fixem un objectiu, cap a on volem anar, quin és l'escenari al qual volem arribar», i que té a veure amb aquests vectors que abans li comentava, com resollem aquests reptes que tenim davant; per tant, dibuixem aquest *road map* que ens ha de portar fins aquí, i, al mateix temps, fem també d'element tractor, eh?, pel sector privat, i treballem conjuntament amb el sector privat per abordar aquestes transformacions que són necessàries.

I això ho volem fer en base a una perspectiva, certament de caràcter ideològic, però també amb una eina clara i evident, que és el pacte nacional per la indústria. Vostè deia: «No ens sembla que l'Administració, en aquest cas el Govern de la Generalitat, ho estigui liderant.» Fixi's que la pròpia metodologia d'elaboració del pacte nacional per la indústria desmenteix aquesta afirmació. L'anterior pacte nacional per la indústria sorgeix de la demanda de la societat civil, que d'alguna manera pressiona, en el millor sentit de la paraula, les institucions perquè acabin elaborant un pacte nacional per la indústria; un pacte nacional per la indústria que, per altra banda –i aquesta és l'element d'autocrítica que fem–, bàsicament era un recull de mesures que ja estava desenvolupant el Govern de la Generalitat i que no tenien una vocació disruptiva, podríem dir-ho així, o tractora, com a mínim.

Justament ara estem fent el contrari, no perquè aquella metodologia no fos efectiva, des d'un punt de vista genèric, sinó perquè ens sembla que precisament ara el nostre paper és aquest paper de lideratge. I, per tant, la proposta del pacte nacional per la indústria sorgeix del Departament d'Empresa i Treball, es consensua amb tots els actors econòmics i socials que formen part del seu plenari, i determina accions concretes executives que permetin transformar, com deia abans, la indústria i, per extensió, el model productiu del país. I dic «accions executives» perquè precisament aquest és l'objectiu; gairebé diria que finalment el pacte nacional per la indústria..., que no volem que sigui pura retòrica, que no volem que sigui un mer relat, sinó que tingui, gairebé en forma de *check list*, mesures molt determinades que han de servir per millorar els plantejaments de futur de la indústria d'aquest país.

I quins són aquests horitzons de futur que ens plantejem? *Grosso modo*, aquest vint-i-cinc per cent en el que ens emmirallem sempre. Vostè parlava del dinou, gairebé el vint per cent, concretament el 19,3 per cent de valor afegit brut de la indústria del país, que és veritat que això ens situa més o menys a la mitjana de l'Europa

dels vint-i-set, eh?, però lluny d'aquells països encara en els quals ens volem emmarallar. Parlem sempre d'Alemanya i del vint-i-cinc per cent; és veritat que ara Alemanya ha baixat una mica i està al voltant del vint-i-quatre per cent, però, en tot cas, ens sembla un bon referent.

I, per tant, el que volem és encaminar-nos cap aquest horitzó, com deia, amb un pacte nacional per la indústria que ha de tenir aquestes accions concretes i s'ha de basar en el consens. El consens no està renyit amb el lideratge. El Govern de la Generalitat ha de ser capaç de marcar aquest camí, però, sense l'acord dels agents econòmics i socials del país, i també de les formacions polítiques aquí representades, és impossible que el pacte nacional per la indústria tingui el pes transversal, el pes polític, en el sentit més ampli de la paraula, que ha de tenir. Vull dir que no és..., no serà una política executiva d'un determinat govern, tot i que sigui horitzó 2022-2025, per tant, més o menys a mitjà termini, sinó que ha de ser un pacte estructural de país; un pacte estructural de país que ha de definir, amb cinc grans àrees, aquests reptes o aquestes amenaces que avui té la indústria del país. I justament per això hem marcat aquests cinc eixos que l'han de sustentar: d'una banda, la sostenibilitat, l'energia i l'economia circular. Fixi's que tots tres vostè els ha desglossat específicament en la seva intervenció: sostenibilitat –per tant, transició energètica–, energia i economia circular, tres elements sobre els quals hem de treballar i sobre els quals ha de pivotar la indústria del futur neta i eficient que volem pel nostre país; neta i eficient, que es determina no només amb això sinó amb allò que ha de sorgir del segon eix de treball, que és la digitalització, la indústria 4.0, la innovació i la internacionalització, que és veritat que té algunes lectures, eh?, que poden ser fruit d'algunes mancances interiors, però en qualsevol cas és el repte i és la vocació permanent de l'economia d'aquest país –la internacionalització, digitalització, indústria 4.0, innovació i internacionalització.

Un tercer element, el capital humà. Òbviament, imprescindible introduir el factor «treball» en aquest procés de transformació, si no no hi haurà procés de transformació; si no som capaços de propiciar les eines, els instruments necessaris perquè els treballadors i les treballadores puguin protagonitzar aquesta transformació de la indústria, això no passarà, eh? Per tant, hem de ser capaços també de garantir, a través de les polítiques actives d'ocupació, de la formació professional i de la formació sobretot contínua i ocupacional, aquestes eines que permetin acompanyar aquest procés industrial, també des del punt de vista del factor treball.

I, finalment, infraestructures i sòl urbanitzable –també ho ha comentat. És veritat, les mancances en infraestructures són evidents, de les grans infraestructures, però també de les infraestructures més a peu de fàbrica, més a peu de planta. I també hi ha una mancança de sòl industrial, contra la qual hem de remar en aquests moments, perquè precisament hi ha un procés de relocalització de la producció a Europa, que ens fa atractius des del punt de vista de les inversions, que ens demana sòl per poder fer inversions, i en tenim una mancança evident, sobretot de sòl públic. I, per tant, aquest és un dels elements que a curt és impossible poder-hi actuar, perquè venim d'on venim, però que s'ha de plantejar, efectivament, com un element fonamental del pacte nacional per la indústria.

I, finalment, el cinquè eix –d'aquest no n'ha parlat, però crec que també és important–, que és el finançament i la dimensió empresarial. El 99,8 per cent del teixit empresarial del país són pimes; això, evidentment, propicia un determinat caràcter des del punt de vista de l'emprenedoria, des del punt de vista de la innovació, des del punt de vista de la connexió entre direccions empresarials i treballadors al país, però això ens genera unes determinades mancances que fan... –per exemple, vostè comentava el cas d'Alstom, no?–, doncs ens fa que a vegades hi han comandes, hi han possibilitats, hi han projectes que ens costa arribar-hi per la dimensió o la musculatura de les nostres empreses. Per tant, aquest també ha de ser un element que hem de poder posar sobre la taula i l'hem de poder treballar des d'un punt de vista racional i sense cap apriorisme.

En qualsevol cas, aquests són els cinc eixos amb els quals s'estructurarà el pacte nacional per la indústria, que, ho torno a repetir, no vol ser purament literatura sinó que ha de ser un programa veritablement executiu que volem acabar d'enllestir a finals d'any per poder-lo signar l'any vinent. Perquè..., i en això sí que hi ha un consens, que s'ha manifestat a bastament en la comissió del Parlament i en aquest propi Ple, de reindustrialitzar el país; hi ha una voluntat, jo diria –no sé si afecta el conjunt de la cambra, però sí que una immensa majoria–, de voler reindustrialitzar el país, perquè som conscients de que és el sector que genera llocs de treball de més qualitat, més arrelats, i que és en si mateix un element tractor del conjunt de l'economia. De fet, la taxa de temporalitat és del disset per cent a la indústria i al conjunt de la resta dels sectors econòmics és del vint-i-dos per cent. Per tant, aquesta afirmació dels llocs de treball més arrelats i més ben remunerats, perquè el cost laboral per hora és, en el cas de la indústria, de vint-i-quatre euros; vint-i-dos a la resta de sectors.

En continuarem parlant, eh? En qualsevol cas, partim d'aquest consens, de resoldre el dilema en la línia del lideratge i del pacte nacional per la indústria com a element fonamental.

I, després, si m'ho permet, també entraré en alguns dels temes concrets, o més específics, de projectes industrials determinats que vostè ha comentat, com el cas de Nissan.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en el torn de rèplica, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; agrair al conseller la seva intervenció. Veig que d'alguna manera entenem que hi ha un veritable dilema entre acompanyar i liderar, i que se situa en la posició del lideratge. Felicitats! No hi ha un dilema entre consens i liderar: cal liderar amb consens; no es pot liderar sense consens. Aquest no és un dilema.

Sí que hi ha un dilema entre adaptar o transformar. Nosaltres podem liderar, però podem liderar una adaptació de la indústria catalana actual o podem apostar per transformar les bases materials en les quals la nostra indústria catalana avui s'assenta.

Avui, el món ha canviat molt, i la indústria catalana nostra està en aquest món que està en canvi. I avui el sector de l'automoció està en crisi a Catalunya, i és un sector important, és un dels sectors més importants a Catalunya: el sector de l'automoció, el sector químic i el sector agroalimentari –el sector agroalimentari és el primer sector industrial de Catalunya, per cert. Els tres estan en crisi. El sector de l'automoció, per causes que crec que tothom coneix, i és una crisi mundial on la nostra indústria s'haurà de posicionar. El sector agroalimentari, també; el sector agroalimentari intensiu en terra, intensiu en aigua, amb enormes externalitats negatives, però amb greus problemes, també, per adaptar-se a aquestes externalitats negatives que es genera en un món que ha canviat. Tenim, aquí, problemes. I tres quarts del mateix passarà amb el sector químic, altament intensiu en consum energètic. Aquests són problemes que tenim.

Podem adaptar aquestes activitats industrials *al transtrán* al que està passant al nostre entorn..., o transformem les bases materials que permeten que tinguem una indústria diferent, una indústria innovadora, una indústria sobre bases energètiques diferents, una indústria amb capacitat no només d'abastir les necessitats materials de Catalunya sinó també d'internacionalitzar-se. Però s'internacionalitzarà en la mesura que actui també per a Catalunya.

Tenim, per tant, dilemes. I aleshores aquí, en aquests dilemes, és on hem de veure què és el que fa o què vol fer també el Govern per liderar-ho. Perquè és cert que hi hauran necessitats de finançament, certament, però en aquestes necessitats de finançament el Govern què fa? Acompanya o lidera? El Govern prendrà participació accionarial quan hi hagi d'haver ajuts públics, quan hi hagi d'haver préstecs o avals?

O el Govern simplement estarà per atendre situacions crítiques d'algunes o altres empreses ajudant, avalant? O a canvi d'això es participarà accionarialment per garantir que aquesta empresa no només surt del *batch*, sinó que aposta per unes transformacions estratègiques industrials?

Què pensa fer, per exemple, el Govern amb el sector dels tallers mecànics? Perquè, clar, quan parlem de la crisi del sector de l'automoció, no estem parlant només de Nissan o SEAT, estem parlant de la quantitat i quantitat de petits tallers mecànics que hauran d'adaptar-se necessàriament al canvi; estem parlant de les concessionàries; estem parlant de milers i milers de llocs de treball i milers i milers de petites i mitjanes empreses que tenen aquí necessàriament que transformar, moure's cap a un model diferent de mobilitat. Aquí quin és el lideratge que pensen fer?

Què pensen fer, per exemple, amb les polítiques amb relació al transport públic? Volem que el transport públic sigui un element tractor també de canvis estratègics en la indústria del nostre país? Depèn de quines estratègies de gestió en el transport públic fem, estarem apostant per uns models també de generació energètica o no. Parlem de l'hidrogen? Parlem de condicionar el transport públic a Catalunya arreu de Catalunya en base a l'hidrogen com a combustible? Si féssim això, possiblement atrauríem inversions per fer les hidrogenares, possiblement atrauríem inversions per generar l'activitat, per generar, diguéssim, aquest combustible. Si no diem què ha de fer el transport públic, allò altre no vindrà, perquè les inversions s'atreuen no només perquè demanem que vinguin, no només perquè els posem sòl al seu abast, sinó també perquè els posem expectatives d'activitat econòmica al seu abast, i per posar aquestes expectatives d'activitat econòmica al seu abast hem de dir cap a on volem anar, hem de deixar clar cap a on vol anar el país. Parlem de trens, parlem d'altres coses, podríem parlar de més coses, però en definitiva cal veure aquest lideratge, lideratge certament que s'ha de fer des del consens però el Govern ha de jugar de tractor, ha de fer d'element tractor perquè precisament aquestes inversions vinguin amb aquest horitzó estratègic.

Horitzó estratègic que, si el definim del 2022 al 2025, no hi ha res a fer, curtterminista, empreses que s'adaptin. O anem a un pacte nacional per a la indústria 2022-2030 amb grans fites estratègiques i grans transformacions industrials, o la reconversió industrial vindrà però vindrà per fer d'això un desert industrial. I no parlo, perquè no tinc temps, del desequilibri industrial en el territori. Hem de donar també paper al territori, hem d'equilibrar el territori des del punt de vista de l'activitat industrial a Catalunya. I el Govern pot també liderar això donant competències i capacitat d'actuació als territoris en la gestió de polítiques estratègiques industrials.

Res més i gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula el conseller Roger Torrent.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. Lideratge, insisteix el diputat. Efectivament, lideratge, un lideratge que en ple segle XXI només pot ser en base al consens i sobretot la transversalitat. Vostè parla de mitjà i llarg termini; el mitjà i llarg termini és impossible si això és cosa d'una única formació política, ni tan sols d'un únic govern. Per tant, hi ha d'haver aquesta transversalitat política evident, diguéssim, eh?, en prioritzar un element que per a nosaltres és fonamental, que és la reindustrialització del país. I aquesta prioritització, com es determina? Normalment es determina no només fent interpel·lacions i responent a interpel·lacions al Parlament sinó sobretot als pressupostos, eh? I en aquest sentit, com sap vostè bé, hi ha un increment del 28,8 per cent de l'àmbit d'Empresa i Treball, dels pressupostos del departament, per sobre de la mitjana de la resta dels departaments del Govern de la Generalitat. Per tant, aquesta és una prioritat no només òbviament per a aquest conseller sinó per al conjunt de l'executiu, i

en la qual òbviament estem d'acord. Per tant, pressupostos que s'han d'usar en què? I sobretot, diguéssim, amb una eina que vostè d'alguna manera ha posat aquí sobre la taula, que és aquesta capacitat de participació industrial, de participació pública en determinades empreses. I en aquest sentit, ja vam explicar en la comissió que la nostra voluntat és que Avançsa, que és un instrument molt necessari des d'aquest punt de vista, no només sigui un prestamista d'últim recurs, que és bàsicament el que ha fet fins ara, amb un molt bon sentit i amb una molt bona línia, perquè això ens ha permès salvar determinades empreses que estaven en una situació molt delicada, i això vol dir preservar llocs de treball, però no només volem això sinó que volem que sigui proactiu i que, per tant, passi a ser també un inversor de primer recurs, que vol dir que pugui participar en aquells projectes industrials que detectem que són estratègics i que són positius per al territori i per al conjunt del país.

Amb lògica transformadora, certament, amb lògica transformadora que ha d'incloure tots els subsectors de la indústria. Vostè ha comentat els tres, diguéssim, que generen més PIB i més exportacions: químic, automoció i agroalimentari. En tots, òbviament, s'ha de produir un procés de transformació. Probablement on és més evident o més urgent, podríem dir-ho així, és en el sector de l'automoció, que probablement està vivint un procés de transició més accelerat que qualsevol altre subsector.

I, des d'aquest punt de vista, precisament, nosaltres, conscients d'això, dintre dels treballs paral·lels del pacte nacional per a la indústria, posem en marxa una oficina de transició del sector de l'automoció i la mobilitat, per dibuixar quines estratègies de país hem de seguir per culminar amb èxit aquest procés de transició. Amb accions concretes. A banda d'aquesta oficina, saben perfectament que estem en procés de licitació del Centre de Formació Professional de Martorell, una eina que ha de ser fonamental per al *reskilling* dels treballadors i treballadores del sector. Estem treballant amb un ecosistema d'empreses innovadores al voltant de la mobilitat verda, que sí que generin un nou paradigma també des d'un punt de vista industrial al nostre país, on hem sigut punta de llança a nivell europeu del sector durant el segle XX, que volem que ho sigui en el segle XXI, amb el nou paradigma, transformat, efectivament; no modificat, no matisat, no canviat, sinó transformat, perquè aquesta transformació és absolutament necessària.

Transformació que hem de fer també en base a projectes de reindustrialització com el de Nissan. Saben perfectament que fa mesos que hi estem treballant, conjuntament Zona Franca, amb l'Estat, amb els sindicats i amb la mateixa direcció. I el missatge que hem de fer aquí és un missatge cap als treballadors i treballadores, òbviament, de treball constant. Ho saben els sindicats, ho sap el comitè d'empresa, però també de reclamar que Nissan exerceixi la seva quota de responsabilitat, i que per tant Nissan, ara més que mai, estigui a l'alçada del moment i dels tres mil treballadors i treballadores i de les seves famílies. Un procés de reindustrialització d'aquestes característiques no és fàcil, i ho sap perfectament, vostè. I s'han de donar molts factors perquè pugui culminar amb èxit, més en aquest cas, on hi han diferents peces.

Hi han diferents projectes molt interessants amb valor afegit per al país que hem de saber concretar, i fa molts mesos que hi treballem i hi treballarem incansablement fins que això pugui culminar amb èxit, que estem convençuts de que pot culminar amb èxit si tothom, ho repeteixo, està a l'alçada de les circumstàncies, no només l'Administració, no només la Zona Franca, no només els sindicats, sinó també i especialment l'empresa Nissan, que ha d'entendre que estem immersos en un procés de reindustrialització i de transició d'un sector que és clau per al nostre país.

Moltes gràcies, diputat. Estic convençut de que, com que aquest és un tema que ens preocupa i ens ocupa, tindrem oportunitat de seguir-ne parlant amb interpel·lacions o amb el format que convingui.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al novè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme

300-00081/13

Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Juan Luis Ruiz.

Juan Luis Ruiz López

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, jo crec que és indiscutible, no?, el pes del turisme a l'economia catalana; sens dubte, un sector que ha estat un dels més castigats per la pandèmia i que encara, amb major o menor mesura, encara està pagant les seves conseqüències. Per exemple, ahir mateix coneixíem que més de quaranta hotels de la província de Girona s'han posat a la venda precisament per la crisi generada per la covid.

El turisme s'ha identificat normalment amb l'allotjament, però la seva cadena de valor és molt més àmplia i té uns impactes directes, indirectes i induïts sobre el conjunt de l'economia molt important. Per tant, és una activitat complexa, amb una cadena de valor molt llarga i transversal respecte a l'activitat econòmica.

Quan parlem de turisme, doncs parlem també de gastronomia, de comerç, d'esports, de natura, de paisatge, de platges, de cultura, de patrimoni, de restauració.

Per cert, parlant de restauració, deixin d'improvisar, si us plau; deixin d'improvisar. El sector de la restauració no es mereix el que va passar divendres passat amb el passaport covid. No s'ho mereixen en absolut. Després d'haver de preparar de pressa i corrents tota la logística per poder garantir complir amb la nova normativa, ara resulta que l'estructura d'estat digital fa aigües per totes bandes i hem d'ajornar la seva aplicació. Realment, no s'ho mereixen.

Catalunya és, sense dubte, una destinació turística de primer nivell, però caldrà fer una aposta clara pel turisme si volem seguir sent una destinació competitiva en un món globalitzat i competitiu, on hem de competir amb altres destinacions tant de dins de l'Estat com..., que cada cop estan més preparades i són més competitives, no?

Mirin, érem la primera destinació turística de l'Estat i la segona d'Europa, i dic «érem». A Catalunya, el sector representa més del dotze per cent del PIB i genera al voltant de més de 400.000 llocs de treball; tenim gairebé vuitanta mil empreses i més d'1 milió de llits. Òbviament, això són dades de l'any 2019.

A Catalunya, però sobretot a Barcelona, l'activitat turística depèn en un percentatge molt elevat del visitant estranger. De fet, dos de cada tres euros que es generen anualment pel turisme prové de l'estranger. En canvi, veiem com estem perdent competitivitat en aquest 2021 respecte d'altres destinacions de l'Estat, i això ens preocupa i molt.

Miri, aquest any 2021, si agafem el nombre acumulat de turistes que ens han visitat fins al mes d'agost, portem 2,8 milions; l'any 2020, en plena pandèmia, l'any passat, eren 3,2 milions. És a dir, portem un 12,5 per cent menys de turistes que l'any passat.

En canvi, a les Illes Balears, aquest any 2021, 3,8 milions de turistes fins al mes d'agost; és a dir, 1 milió més que a Catalunya. L'any 2020, l'any passat, 1,4 milions. És a dir, porten un 270 per cent més de turistes aquest any que l'any passat.

En resum, l'any 2019 els superàvem en 3,2 milions de turistes; l'any 2020, l'any passat, els superàvem en 1,8 milions, i aquest any estem 1 milió per sota de les Illes Balears. I, en definitiva, que tot sembla indicar que aquest any 2021 deixarem de ser la primera destinació turística de l'Estat, tant en nombre de turistes com en la seva despesa.

Cal, per això ho deia abans, una aposta clara i contundent a favor del turisme, una aposta valenta i decidida. Tenim una gran oportunitat amb la futura nova llei

que el Govern vol impulsar. Nosaltres celebrem la voluntat i l'interès de l'actual Govern de revisar i fer una nova llei de turisme a Catalunya, no? Però també ens preocupa, a nosaltres i a una part important del sector turístic, que, obrint el debat al voltant d'aquesta llei, el Govern no sigui suficientment valent i acabi assumint els postulats dels seus socis, tant d'investidura com els d'ara de pressupostos; que el Govern acabi assumint el relat d'aquestes forces polítiques amb relació al turisme. Esperem que no.

Comptin amb nosaltres si el que volen és enfortir, modernitzar, donar un nou impuls al sector turístic; si el que volen és impulsar un turisme més sostenible i més responsable, un turisme alineat amb l'agenda 2030 i amb els disset objectius de desenvolupament sostenible. Comptin amb nosaltres si el que volen és dotar el sector turístic de més musculatura, de dotar els recursos necessaris perquè siguem una destinació turística competitiva i de primer nivell. No ho sembla amb la proposta de pressupostos que han presentat, on precisament rebaixen la partida de promoció turística i s'excusen amb la baixada de la recaptació de la taxa turística.

Nosaltres creiem que cal una revisió de la llei de l'impost sobre les estades en establiments turístics, la mal anomenada «taxa turística», perquè no és una taxa, és un impost. Nosaltres ja estem d'acord en que cal generar recursos econòmics en base a l'activitat turística, però entenem que cal actualitzar l'àmbit d'aplicació d'aquest impost, la metodologia de recaptació i de distribució, actualitzar els criteris i els òrgans de govern d'aquest fons.

Per tant, a l'enfocar una nova llei, cal des del primer moment tenir molt clar quin és l'objectiu; és a dir, preguntar-nos quins són els objectius fonamentals que busquem amb aquesta llei.

La nova llei, sota el nostre punt de vista, hauria de partir d'un enfocament de futur del turisme a Catalunya i no d'una simple revisió de l'actual llei. S'ha de legislar avançant-se als temps, i més en un sector que, al cap i a la fi, és el reflex d'un determinat tipus de societat.

En temps de canvis, com els actuals, el turisme canvia i les institucions hem d'avançar-nos a aquests canvis, preveure'ls i integrar-los. Seria un error no tenir en compte que la realitat és molt canviant, no només pel que fa a la demanda, sinó els instruments que utilitza, els sistemes d'intermediació, els gustos i costums que es van imposant, la incidència de factors imprevisibles i que aquests canvis no es poden afrontar amb les eines del passat. La digitalització, la recerca i la innovació ens obren tot un seguit d'oportunitats en la planificació, l'ordenació, la gestió i la promoció turística. És del tot imprescindible establir un nou model de governança del turisme. Hem de passar del turisme tradicional a parlar de l'economia del visitant; un concepte molt més ampli i enriquidor per a la destinació i també des del punt de vista polític, econòmic i social.

Actualment, l'activitat turística, que va ser fonamental per sortir de la crisi del 2018, i que històricament havia gaudit de totes les lloances i felicitacions, ara és una activitat qüestionada, no tan sols ja des d'una part de la ciutadania, sinó també des de la perspectiva política i com a model de desenvolupament a un futur.

Nosaltres, senyor conseller, li proposem un pacte nacional per al turisme. Impulsi'l, no tingui por. El sector l'hi agrairà. El sector ho necessita. Compti amb nosaltres per enriquir aquest debat, a redefinir el model turístic per al nostre país.

I vaig acabant, senyor conseller. Nosaltres el convidem a impulsar un debat respectant, evidentment, com no pot ser de cap altra manera, la diversitat de posicions i d'interessos, i que tingui com a finalitat garantir la continuïtat i la transformació del sector turístic com una activitat estratègica per al país, sostenible i responsable. El turisme català té una oportunitat única per esdevenir una activitat econòmica del segle XXI. Aprofitem-ho.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Té ara la paraula per respondre el conseller d'Empresa i Treball, senyor Roger Torrent.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Efectivament, el turisme, no cal dir-ho, és una peça clau en l'economia del país, el catorze per cent del PIB, el setze per cent de l'ocupació; per tant, un element fonamental que ens explica històricament, però que sobretot és una de les potes claus també del creixement econòmic, de la creació d'ocupació i de la competitivitat del país en els propers anys.

I ja que parlem de xifres, per dimensionar el pes del turisme, a mi m'agradaria repassar algunes de les xifres que expliquen què és el que ha passat o com hem actuat en els últims mesos. Perquè, efectivament, venim del període de vint mesos de covid, amb situacions diverses durant aquests vint mesos, però que han repercutit especialment en negatiu al sector turístic. No de manera homogènia a tot el país, òbviament, han patit més aquells destins que depenien més, que depenen més del turisme internacional. Per tant, aquells espais on, en fi, la reducció de la interacció social i sobretot la reducció de la possibilitat de viatjar ha afectat més directament.

I per això, en aquesta primera fase de la legislatura, assumint el que havia fet anteriorment el Govern de la Generalitat i particularment el Departament d'Empresa, el que hem fet, òbviament, és procurar ajudar tots els sectors econòmics més afectats per les mesures restrictives derivades de fer front a la covid i, en particular, òbviament, el sector turístic.

De fet, en concret, al sector turístic hem destinat 54 milions d'ajudes..., 4 milions d'euros d'ajudes específiques al sector, a banda de les ajudes a autònoms i a empreses per a la seva solvència. Per tant, hem dirigit una part important, un gruix important de les ajudes, precisament, a aquest sector, que efectivament, com dèiem abans, és dels que més ha patit.

De fet, al conjunt d'ajudes als sectors econòmics i a la població més afectada per la covid, a Catalunya hi hem destinat 182 euros per persona mentre que la mitjana a l'Estat són seixanta euros/persona. I per dimensionar quin és l'esforç que ha fet el Govern de la Generalitat al llarg de tots aquests mesos.

Per tant, deia: primera fase, procurar ajudar aquells qui més han patit. Però mirant també a mitjà i sobretot a llarg termini. No n'hi ha prou a intentar respondre palliativament al que ens ha passat de manera conjuntural, sinó que hem de mirar també quins són els reptes de caràcter estructural que té el turisme al nostre país i procurar generar els instruments necessaris per garantir que en el futur hi puguem donar resposta de manera més efectiva i, per tant, generant més garanties.

I des d'aquest punt de vista, fa unes setmanes, un parell de mesos, com bé sap i com ha comentat en el seu torn, es va aprovar la memòria preliminar de l'elaboració de la llei de turisme. Una llei de turisme que hem anat modificant en aquesta cambra de manera concreta en diferents aspectes, però no hi ha hagut un abordatge holístic, podríem dir-ho així, de la llei i, per tant, no hi ha hagut el consegüent procés de reflexió al voltant del sector, que és absolutament necessari en aquests moments, per encarar també la transformació del model.

Quan parlem de la transformació del conjunt del model productiu, ens referim també al turisme. Perquè és veritat que venim del 2019, un any de rècord; venim de l'any en què vam rebre més visitants de la nostra història. Com a mínim de la història recent, diguéssim, de la que en tenim dades i de la que podem calibrar això. 2019. Però ja en aquells moments identificàvem una sèrie de qüestions de caràcter estructural que hem de saber resoldre amb aquest nou model. Un nou model que s'ha de concretar, com deia, a la llei i que parteix d'un compromís nacional per un turisme responsable.

Això és molt semblant al que vostè reclamava, el pacte nacional que reclamava, eh? De fet, ja vam anunciar que la llei en qualsevol cas havia de ser el punt final, diguéssim, eh?, o la conseqüència d'aquest compromís nacional per un model de turisme responsable que impliqui el conjunt d'actors del sector, amb qui, òbviament, hi ha un diàleg constant, però també amb les formacions polítiques aquí representades, que tindran l'oportunitat també d'incidir en la llei, que el que ha de plantejar és precisament aquestes palanques o aquets trampolins que ens permetin definir el nou model basant-nos en la resposta a aquelles mancances que sabem que hi són i que són inherents al model actual i que tenen a veure amb els problemes de concentració o els problemes derivats, també, de la precarització de determinats llocs de treball del sector, i els quals hem d'afrontar si, evidentment, volem un nou model més sostenible, més resilient i que posi les persones al centre, com dèiem abans, en el cas de la indústria, i que també és aplicable en el sector del turisme. I des d'aquest punt de vista volem abordar el que nosaltres, des del Departament, n'anomenem les diferents *des*: com desestacionalitzem, com desconcentrem, com generem un turisme de més qualitat, que vol dir de més despesa. Per tant, això és el que hem de plantejar en la llei i això és el que volem definir conjuntament amb el sector.

Mentrestant, de moment tenim els pressupostos del 2022, que ja han de set una certa palanca de canvi en aquest sentit. Uns pressupostos, que és veritat que en el còmput general del turisme, si parlem amb referència a l'any anterior, hi ha un descens, però que és un descens derivat de la baixada d'ingressos per l'impost d'estades en establiments turístics. Que no era un esforç que fes el Govern de la Generalitat amb recursos propis, sinó que són els recursos finalistes que provenen de l'ingrés de l'impost i que es destinaven a promoció de la destinació turística. I malgrat aquesta baixada de 39 milions d'euros, el que hem fet amb recursos propis del Departament és complementar la partida amb 10 milions d'euros. Per tant, l'esforç que es fa són aquests 10 milions d'euros, essent conscients de la situació: d'una banda, la davallada d'ingressos, i, de l'altra, la necessitat de continuar ajudant el sector.

Recordo el que deia al principi: 54 milions d'euros d'ajudes directes al sector. Volem seguir en la línia de suplementar fins allà on sigui possible i fins allà on pugui el Govern de la Generalitat el sector i per això aquest esforç de 10 milions d'euros en els pressupostos del 2022. Perquè som conscients de la necessitat d'abordar la transformació des de ja. Amb totes les eines que tenim a l'abast, les que ens són pròpies, amb fons propis, i les que ens poden venir amb fons de tercers, com per exemple amb els fons europeus. Dic de tercers perquè provenen de les institucions europees, de la Unió Europea, però en realitat són, òbviament, recursos que hem generat també els catalans i les catalanes. Els Next Generation són una palanca de canvi molt evident en aquest sentit, i que es donen ara, no es donaran d'aquí a dos, d'aquí a tres, es donen en aquests moments i és ara quan els hem de saber aprofitar. I, efectivament, són un element amb una potencialitat molt gran.

I probablement, de la gestió dels Next Generation es deriva, precisament, que qui no té clar el pes del turisme en el nostre país és el Govern de l'Estat i no nosaltres. El pes en el PIB del conjunt de l'Estat del turisme, del sector turístic a Catalunya és del vint-i-u per cent. La transferència a través dels Next Generation és del deu per cent. M'ha parlat d'altres destins turístics, d'altres comunitats, d'altres realitats, però la qüestió que ens afecta a nosaltres –i que vostè d'alguna manera també s'hi hauria de rebel·lar– és que, tot i representar el vint-i-u per cent del PIB turístic del conjunt de l'Estat: deu per cent del total dels fons Next Generation, que, de fet, són la veritable palanca de canvi d'un model turístic amb el qual coincidim, òbviament, que haurem de saber transformar perquè té uns reptes i unes necessitats diferents, avui, de les que tenia fa deu anys, fa quinze anys o en el moment en què es va elaborar la llei.

Per tant, des del nostre punt de vista l'esforç ha estat màxim. Primer, amb aquestes, podríem dir-ho així, cures palliatives a nivell més conjuntural, però essent conscients que el que ens cal és abordar aquest procés de transformació estructural en el

qual estem absolutament no només predisposats sinó abocats a realitzar. En seguirem parlant en el segon torn.

Gràcies, diputat.

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat Juan Luis Ruiz.

Juan Luis Ruiz López

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, gràcies per la seva resposta, no? Efectivament, vostè..., i jo li ho he reconegut l'impuls i la valentia de tirar endavant una nova llei de turisme a Catalunya, però era obvi, era coherent que calia, no?, la llei actual és del 2002, per tant, està totalment desfasada i totalment desactualitzada. Però jo vull diferenciar, perquè vostè hi ha volgut passar una mica de puntetes, no?, entre el que és la llei i el que és un pacte nacional per al turisme. Al final, la llei no deixa de ser un marc, doncs, normatiu i jurídic, i li ho repeteixo, compti amb nosaltres, i, de fet, amb la directora general hi hem pogut parlar.

Però també li reclamem, i no només nosaltres, eh?, el sector turístic que va venir a comparèixer a la Comissió d'Empresa i Treball per fer un balanç del que havia estat la temporada turística... Per tant, Foment, Pimec, també, doncs, l'Associació d'Allotjaments Rurals, UGT i Comissions Obreres li reclamaven un pacte nacional per al turisme, i vostès no en parlen. I jo crec que no en parlen perquè no volen confrontar, no volen afrontar, perquè, al final, un pacte vol dir, doncs això, un pacte fruit d'un acord, no?, entre partits polítics, entre el Govern, entre els agents econòmics socials, amb el sector turístic. I jo crec que vostès no volen confrontar-ho perquè, primer, dins del Govern, segurament, doncs, tenen visions diferents, i després per què no volen confrontar-ho amb els seus socis, ni d'inversidura ni de pressupostos.

Vostè parlava de dades. Jo no m'hi estendré gaire, però sí que és veritat que amb les dades que jo li he donat abans respecte al fet que hi han altres destinacions turístiques que ens estan passant per davant i que segurament aquest any deixarem de ser la primera destinació turística, tant en nombre de turistes com en despesa que generen aquests turistes, per tant, tant en quantitat com en qualitat, i això també ja comença a ser bastant més preocupant. Nosaltres creiem que cal donar un nou impuls a la promoció turística aquí a Catalunya, no?, i, per tant, nosaltres també li proposem que actualitzen la llei de l'Agència Catalana de Turisme. Jo crec que hem de redefinir, hem de repensar l'estratègia de promoció. Hem de parlar, també, i segurament redefinir una nova governança del turisme a Catalunya, però també una nova governança pel que fa a l'Agència Catalana de Turisme.

I també hem d'estudiar, no?, i aprofundir en els nostres mercats potencials, també. I aquí jo recordo que una de les primeres preguntes que li vaig fer en aquest ple-nari eren precisament respecte a la manca de promoció que es feia a un mercat tant potencial com és el mercat..., la resta d'Espanya, no? I aquí estem perdent competitivitat. Miri, l'any 2017, nosaltres representàvem un disset per cent dels turistes de la resta d'Espanya que ens visitaven, i ara, el 2019, estem en un 13,8, i aquí jo crec sincerament que no hem fet bé els deures, no?

Si nosaltres volem ser una destinació competitiva, necessitem renovar els nostres atractius de forma progressiva i sostenible, no? Miri, fa més de deu anys que no hi ha cap nou atractiu. No s'ha generat cap atractiu significatiu a Catalunya amb poder d'atracció internacional. El darrer va ser Port Aventura. Sí que s'ha treballat en congressos com el Mobile, s'ha treballat també en esdeveniments musicals com el Sónar o el Primavera Sound, però no s'ha fet un esforç des del sector públic, com segurament tampoc des del sector privat, perquè segurament també ha buscat maximitzar el retorn de les seves inversions, però crec que no s'ha fet un esforç real, no?, a treballar de forma coordinada i proactiva, doncs, a incrementar el valor afegit de la nostra oferta com a destinació. No hem estat capaços d'atraure operadors i marques de referència per enriquir l'experiència turística del nostre visitant, del nostre turista.

I projectes i propostes n'hi han, n'hi han sobre la taula, no?, però estan a l'aire i qüestionades, qüestionades per part del mateix Govern i dels seus socis. Per tant, jo crec, sincerament, crec que la tendència ha estat i és la d'una gestió dels recursos públics més dirigida a que no canviï res, que no pas a promoure canvis ambiciosos i de visió de futur.

Jo crec que Catalunya ha de trencar amb aquesta tendència. Crec que cal ser més ambiciosos i més valents.

I moltes gràcies, presidenta i conseller.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller Roger Torrent.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, diputat. Tota l'ambició del món. De fet, fixi's que jo, d'entrada, i a principi de legislatura, vostè em va poder fer aquesta pregunta, i la primera resposta ja indicava quin era el camí que volem recórrer, que és la construcció d'aquest nou model turístic. Hem estat i continuem sent una potència turística a nivell europeu i a nivell mundial, i ho volem continuar sent però amb els paradigmes del segle XXI, que són diferents perquè hem d'abordar transformacions de fons molt més grans que les del segle XX. I, en aquest sentit, hem de ser capaços, efectivament, de construir aquest gran consens al voltant del nou model amb els agents implicats i des d'un punt de vista també polític.

Vostè deia: «Sigui valent i facin un pacte nacional.» La qüestió no és la fórmula, sinó quins consensos s'hi generen. Aquest acord per a un nou model de turisme que nosaltres plantejem, es digui acord, es digui pacte nacional, la qüestió és quins grans consensos generem al voltant del model. I nosaltres en posem alguns sobre la taula que ens sembla que identifiquem correctament.

Volem una regulació adequada. La llei és important, precisament, perquè hem anat fent modificacions puntuals durant molts anys, cosa que probablement ha resolt problemes concrets, però no dibuixaven un horitzó de futur. Per tant, una regulació integral i moderna del sector. Abordar una planificació territorial turística ben feta i des de la perspectiva de la globalitat del país, i amb les sinergies que es poden establir des de les diferents destinacions turístiques i dels diferents territoris. Probablement, un treball en xarxa que hem de millorar, i molt, des d'aquest punt de vista. Per tant, aquest també és un element que volem posar sobre la taula.

La promoció del turisme sostenible. No només perquè és un imperatiu de caràcter ambiental i ecològic, sinó perquè precisament bona part dels visitants dels mercats internacionals ens reclamen que donem respostes també a això. I quan trien el seu destí turístic, conscient o inconscientment, aquest és un element que valoren. Quina és la resposta que està donant la infraestructura turística de l'eventual, hipotètic destí turístic respecte a les exigències en la lluita del canvi climàtic.

Volem també generar un nou model de governança. El sector públic, sector privat, que permetin dibuixar encara millor i amb més intensitat quines estratègies comunes prenem, de promoció, de gestió, de regulació, etcètera. Per tant, que puguem treballar un consens que no només s'ha d'establir a l'hora de definir quines són les línies mestres d'aquest nou model, sinó que després, en la gestió del mateix model, també hi hagi un model de governança conjunt.

Sigui com sigui, com li deia abans, hem fet un esforç molt important per identificar aquestes necessitats i les comencem a concretar en els pressupostos del 2022. Que jo hi insisteixo, hi ha hagut una reducció de 29 milions d'euros d'ingrés de la taxa turística, que si vol podem mirar cap a un altre costat, però que hi són, i que per tant, és una situació la qual hem d'afrontar i que hem de gestionar, i per això hem fet aquest esforç de 10 milions d'euros que despleguen en uns pressupostos que fona-

mentalment, es distribueixen en diferents programes, el programa de les quatre pes per a la digitalització del màrqueting turístic de Catalunya.

Vostè que parlava de la promoció, què fem per promocionar, quins instruments tenim? Les quatre pes, la digitalització del màrqueting, 10 milions d'euros; la promoció de la desestacionalització, la desconcentració, la diversificació de l'oferta, hi destinem 3 milions d'euros; el gran *tour* de Catalunya, programa que, en fi, que s'insereix en aquestes noves dinàmiques de promoció i de captació d'informació dels turistes, 200.000 euros; o les estratègies CRM, 300.000 euros. En fi, dotem amb 2.900.000 euros els centres de promoció turística, i destinem 1.800.000 euros a la web Catalunya.com, que també és un canal de promoció.

En definitiva, per a aquest 2022 hi ha un esforç suplementari en la promoció de la destinació, perquè venim d'on venim, i efectivament, de recuperar l'activitat, la represa econòmica en l'àmbit del turisme. I ho fem, no només centrant-nos en allò que és necessari a curt, sinó sobretot ja planificant què és el que hem de fer a mitjà i llarg termini, un camí en el qual segur que ens trobarem, perquè si ens reclama valentia estic convençut que per vostès no quedaran per ajudar-nos també aportant idees a la transformació d'un model que, hi insisteixo, ha sigut clau durant el segle XX i volem que ho continuï sent en el XXI.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem al desè punt a l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre els drets laborals, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpel·lació al Govern sobre els drets laborals

300-00083/13

Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, treballadors, treballadores del Parlament, avui estem fent un monogràfic de la Comissió d'Empresa i Treball. És gairebé com si estiguéssim fent una compareixença, però està bé que parlem d'aquestes qüestions perquè, a més, són qüestions que preocupen el país i que, en efecte, també ens n'hem de preocupar nosaltres com a grups parlamentaris i com a representants del poble de Catalunya.

Parlarem de la Inspecció de Treball, que cap de les dues interpellacions prèvies no hi ha fet referència, tot i que també em consta, com a mínim pel company Gallego, que això també és una de les qüestions que el preocupa i l'ocupa, però crec que és molt important que ho fem. Que parlem de la Inspecció de Treball, que parlem de l'acció inspectora, que parlem, precisament, de com la Inspecció de Treball ajuda també a revaloritzar les empreses, com la Inspecció de Treball també ajuda a fer bona pedagogia de la bona praxi empresarial.

I ho hem de fer també perquè hi ha empreses en el nostre país que no tenen una bona praxi empresarial. Hi ha empreses en el nostre país que vulnereu drets laborals per aconseguir beneficis econòmics. Hi ha empreses en el nostre país que es dediquen a aprofitar-se de la situació de vulnerabilitat social per aconseguir beneficis econòmics. I hi ha empreses al nostre país que directament exploten laboralment els seus treballadors, als quals no consideren treballadors, per aconseguir guanys i repartir dividendes. I aquestes empreses no són model de referència per a ningú.

L'acció inspectora va fer aflorar, de fet, va donar d'alta a 11.013 treballadors de Glovo, que eren repartidors, falsos autònoms, els anys 19-20. 16,2 milions d'euros

que Glovo no havia aportat a la Seguretat Social, i que l'acció inspectora va fer que aquest 16,2 milions d'euros es donessin d'alta a la Seguretat Social.

Aquesta va ser una de les grans campanyes, precisament, respecte a aquestes empreses, a aquestes apps que sota la pàtina de *start-ups* i d'innovació tecnològica, el que estan fent és precaritzar el món del treball. Aquestes apps, també Deliveroo, Uber Eats, van ser objecte d'aquesta acció inspectora, i Amazon, per exemple, quatre mil treballadors falsos autònoms que també es van haver de donar d'alta a la seguretat social.

Aquesta acció demostra, precisament, la necessitat de la Inspecció de Treball. Aquesta acció demostra clarament que la Inspecció de Treball ajuda a revaloritzar el teixit empresarial del nostre país, ajuda a revaloritzar les bones pràctiques empresarials, ajuda a revaloritzar tant als treballadors com a les pròpies direccions empresarials i els models econòmics de desenvolupament econòmic amb responsabilitat social. Perquè al nostre país el model industrial, el model econòmic per al nostre país volem que tingui responsabilitat social, i que les empreses, per tant, assumeixin la seva part, el que els hi correspon.

Per això, conseller, voldria que en el seu torn de rèplica fes referència també a les dades de la Inspecció de Treball, que fes referència a la bona tasca que està fent la Inspecció de Treball, i d'aquí també agrair la tasca de la directora general, la Luz Bataller, que està fent una feina ingent, ella i tot el seu equip al capdavant, amb uns recursos molt limitats, poder dur a terme tota aquesta acció inspectora.

Recursos molt limitats, a qui també hem d'interpellar a l'Estat, perquè sabem que en matèria d'Inspecció de Treball és l'Estat qui acaba habilitant el nombre d'efectius que poden operar a Catalunya. I, per tant, aquest procediment que és molt i molt lent, caldria que tingués una revisió en profunditat per tal d'agilitzar-lo, per tal d'aconseguir que l'Estat destinés molts més efectius a Catalunya, i que, per tant, poguem reforçar aquesta acció de la Inspecció de Treball al nostre país.

Perquè, a més, és un actiu tant per a l'empresa, per a les direccions empresarials, com també per dotar de seguretat i dotar de valor als treballadors i treballadores del nostre país. Perquè és l'essència, és la clau de la garantia dels drets laborals, perquè és la clau de la garantia del compliment de la prevenció de riscos laborals.

I, en aquest sentit, hem de, també, donar un impuls als models empresarials d'èxit, que també ho són perquè tracten els treballadors i les treballadores com un més en aquesta empresa, un més en el seu desenvolupament econòmic.

Cosa que, per exemple, estem veient en darrers exemples, i aquesta darrera setmana ha esclatat un dels grans conflictes laborals, que abans el diputat Gallego hi ha fet referència de tot l'històric que arrosseguem des de fa un temps, entre molts d'altres, però potser els més destacables, però com és el cas de Mahle.

El cas de Mahle és un cas paradigmàtic, un cas paradigmàtic de com la normativa laboral actua en contra de la classe treballadora. Un cas paradigmàtic de com una empresa no s'implica ni tampoc troba cap necessitat d'implicar-se en trobar solucions per al conflicte que li interpella, per al conflicte que té damunt la taula. Un cas com el de Mahle, on ara hi ha un ERO presentat que afecta 312 persones d'un total de 342 que té en plantilla, més les cinquanta treballadores i treballadors que formen part d'empreses subcontractades i que també operen a la mateixa planta, a les dues plantes de Mahle a Vilanova i la Geltrú.

Un cas, el de Mahle, que des d'aquí també trasladem tot el suport del Grup d'Esquerra Republicana en la seva lluita amb tot el suport als treballadors i treballadores, que, de fet, avui tenen reunió el comitè amb la direcció empresarial per veure si es troben solucions. Un cas, el de Mahle, que és paradigmàtic perquè ens trobem que, per una part, està sol·licitant ajudes del fons Next Generation i, per l'altra, ens està tancant una planta a Vilanova i la Geltrú; un tancament en diferit, perquè, en efecte, és un ERO que afecta 312 persones, i, per tant, en deixa fora trenta, però són les trenta que tenen major edat i que, per tant, acabaran la seva vida laboral possible-

ment a la mateixa empresa, però quan acabin el seu contracte laboral, quan acabin la seva relació contractual amb Mahle, acabarà tancant aquella empresa, perquè no hi haurà reposició. Per tant, el valor de la normativa laboral per comprometre les empreses del nostre país a que no tinguin una catifa vermella per poder marxar, perquè no tinguin una catifa vermella per poder-se empoderar davant de la lluita dels treballadors i les treballadores que defensen els seus llocs de treball.

Per tant, ni modernització ni adaptació ni cap altre eufemisme: derogació de les reformes laborals, ja. Perquè fins que no es deroguin les reformes laborals, aquest país continuarà patint, dia sí dia també, situacions com la que estan patint ara mateix els treballadors i treballadores de Mahle. Per tant, derogació ja, ni modernització ni adaptació, derogació, perquè no és cert que derogant les reformes laborals ens quedem sense normativa laboral, perquè no és cert que derogant les reformes laborals calgui introduir nous preceptes en la normativa laboral. Derogar les reformes laborals del 2010 del Partit Socialista i del 2012 del Partit Popular urgeix i és imprescindible i és innegociable per a la classe treballadora del nostre país. Per tant, deroguem-les i sense cap tipus de subterfugi.

Per què? Perquè l'autoritat laboral no té capacitat per intercedir en els conflictes laborals abans de que arribin a plantejar-se, perquè l'autoritat laboral no té la capacitat d'incidir en el conflicte laboral fins que no es planteja l'expedient de regulació d'ocupació o no es planteja un expedient de tancament. I és imprescindible que l'autoritat laboral pugui incidir-hi, pugui entrar a la mediació i pugui aportar solucions. I que les empreses tinguin l'obligatorietat normativa d'aportar solucions al conflicte que estan generant. És imprescindible perquè ens en puguem sortir.

És imprescindible que la normativa laboral del nostre país vagi a favor de la classe treballadora, en lloc d'estar en contra de la pròpia classe treballadora. I aquí també tenen una vital importància els processos de reindustrialització. Processos de reindustrialització, conseller, que vostè també ha exposat i que també, en el seu torn, espero que hi pugui continuar aprofundint. Processos de reindustrialització que són imprescindibles, perquè allà on hi ha una indústria no hi podem posar un centre logístic, perquè allà on hi ha una planta industrial no hi podem posar un centre logístic, perquè Catalunya no serà el magatzem d'Europa, perquè Catalunya necessita valor afegit. Catalunya necessita dotar de valor els seus treballadors i treballadores i Catalunya necessita salaris dignes.

I, per això, cal que el desenvolupament industrial del nostre país s'acordi també amb tots els agents implicats i que, per tant, s'acordi també en un pacte nacional per a la indústria que, estic convençut, serà d'èxit. Perquè també anirà acompanyat del finançament necessari i perquè també anirà acompanyat d'aquelles mesures acordades entre tots els agents, que realment són actors del desenvolupament industrial del nostre país.

Gràcies, conseller.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball, senyor Roger Torrent.

El conseller d'Empresa i Treball

Efectivament, diputat, està bé que els temes d'Empresa i Treball suscitin tantes interpellacions com aquesta tarda al Parlament, eh?

És impossible construir un projecte vital en base a la precarietat. És impossible mirar a futur i plantejar una determinada vida si se sustenta en el present en unes condicions laborals precàries, en unes condicions laborals que no són les que volem per al nostre país i per la nostra societat. De fet, els republicans ens basem en un substrat ideològic que defensa fonamentalment el dret a la recerca de la felicitat. Diuen que va ser Jefferson qui va incloure això a la declaració dels Estats Units, però, de fet, és un element fonamental del corpus ideològic, dels principis, els valors del

projecte republicà, la recerca de la felicitat. Però per recercar la felicitat és necessari tenir uns mínims vitals que permetin construir aquest projecte de vida. I això, hi insisteixo, no es construeix sobre la precarietat laboral, no es construeix sobre determinats abusos laborals que es produeixen al nostre país i que hem de manifestar, no només des d'un punt de vista de la Inspecció de Treball –ara en parlaré–, sinó també des d'un punt de vista polític, perquè al final el que estem traslladant és un determinat model social que no volem al nostre país.

I, des d'aquest punt de vista, efectivament, la inspecció... Vostè em demanava: «Parli'm de la Inspecció de Treball.» Efectivament, la Inspecció de Treball, liderada per la directora general, la Luz Bataller, que està fent una feina excellent, és un element fonamental per a la construcció d'un model laboral de qualitat al nostre país. I, de fet, el que volem fer és potenciar-la, aquesta inspecció. Necessitem potenciar-la. Qualsevol país amb el que ens emmirallem i del qual n'extraïem un determinat model de relacions laborals té també els instruments necessaris per tenir una inspecció de treball potent. I, des d'aquest punt de vista, hi insisteixo, nosaltres el que volem fer és potenciar-la. I ho hem fet, de fet, ja ho hem fet amb sis inspectors nous i amb un subinspector que han ajudat a engruixir els instruments dels quals disposa la Inspecció de Treball.

Però hem d'aprofitar, en aquest sentit, per continuar reclamant a l'Estat que agilitzi la dotació del Cos d'Inspectors i Subinspectors de Treball. Precisament perquè nosaltres tenim la voluntat, tenim la determinació política, tenim també la capacitat des d'un punt de vista pressupostari per poder-hi fer front, ens cal que l'Estat faci la seva part de la feina. Per tant, continuem –i hi insistim– reclamant que s'agilitzi la velocitat de la cobertura del cos, que ja estem preparats per ampliar. De fet, ho hem fet.

En tot cas, aquesta reclamació cap a l'Estat és, malauradament, una reclamació secular i que ens agradaria no haver d'anar repetint, perquè voldria dir que tenim les competències en l'àmbit laboral; competències que les volem totes, òbviament, com en tants altres àmbits de gestió quotidiana, per millorar les condicions de vida dels catalans i les catalanes. Precisament per això, alguns som independentistes, perquè creiem que, disposant d'aquestes eines, seríem capaços de millorar les condicions materials de vida dels nostres conciutadans i conciutadanes. També en l'àmbit laboral.

Per això també volem les competències en aquest aspecte. Totes. Però particularment, per exemple –i vostè ho esmentava–, no només les que tenen a veure amb la inspecció laboral, sinó, per exemple també, pel que fa a l'autorització administrativa en tant que autoritat laboral dels expedients de regulació d'ocupació, que és una reclamació que no fem des d'aquí i que no fem des d'un punt de vista de voler tenir un pes encara més rellevant en l'àmbit de les decisions polítiques. No és qüestió de poder. Precisament, quan ens reunim amb molts dels comitès d'empresa immersos en un conflicte laboral per un tancament, una deslocalització, en definitiva, per un expedient de regulació d'ocupació, ens diuen que, òbviament, troben a faltar la capacitat de la Generalitat per poder incidir en aquests processos. Que es va perdre amb la reforma laboral del 2012. I precisament per això, per aquest aspecte i d'altres, però fonamentalment per aquest, justament reivindicuem, com ha dit vostè, la derogació de la reforma laboral del 2012, perquè aquesta era una eina, aquest era un instrument del qual disposava la Generalitat de Catalunya per poder incidir en aquests processos. I que ara hem perdut aquesta capacitat d'influència, de fiscalització. I ens trobem amb processos –vostè comentava el de Mahle– en què se'ns avisa amb vint-i-quatre o quaranta-vuit hores d'antelació del tancament per a d'aquí a dos mesos. Una situació que és impossible de gestionar des d'un punt de vista de l'Administració pública, si no tenim les eines necessàries com per poder-lo condicionar.

I quan parlem amb els comitès d'empresa, quan parlem amb els sindicats, òbviament, en reclamen, com reclamem nosaltres, aquesta capacitat d'intervenció. Perquè la interlocució directa qui la fa és la Generalitat de Catalunya, no és l'Estat, en aquests processos. Qui s'asseu a la mesa de negociació en els processos d'expedients de regu-

lació d'ocupació amb els sindicats és la Generalitat de Catalunya. És l'àmbit de treball del Govern de la Generalitat, hi insisteixo, i no és l'Estat. Per tant, continuem reclamant aquesta competència i, en definitiva, la derogació d'una reforma laboral, la del 2012, que ens va treure competències i capacitat d'intervenció en aquest sentit. No pot ser que la Generalitat quedi al marge d'aquests processos.

Perquè, evidentment, en aquests processos de reindustrialització, nosaltres, que som conscients de la necessitat –com comentàvem abans amb el diputat Gallego, eh?– de liderar processos concrets que ens permetin mantenir el pes de la indústria en la nostra economia, i incrementar-lo, és absolutament imprescindible que tinguem els instruments proactius, però també els instruments com els de la capacitat d'intervenir en els expedients de regulació d'ocupació.

Sigui com sigui, precisament, una de les eines en les quals estem treballant en paral·lel al pacte nacional per a la indústria és en un protocol d'actuació en processos de reindustrialització, precisament, per tenir una matriu d'actuació amb tots aquests processos que s'estan donant en determinats sectors, en aquest cas, molt específicament, en el subsector de l'automoció –els exemples que comentàvem tenen a veure amb el procés de transició del sector de l'automoció–, i, per tant, tenir una pauta d'actuació en determinats casos, que ens permeti ajudar a preservar els llocs de treball dels treballadors i les treballadores, que, en molts casos, després d'anys i anys o de dècades treballant en un determinat sector, es troben ara que una empresa decideix tancar amb un marge de dos mesos, cosa que impossibilita trobar alternatives, trobar sortides.

Per això és imprescindible que tinguem, efectivament, les eines necessàries. Des de la Inspecció de Treball reclamem a l'Estat que agilitzi la cobertura del cos, la capacitat d'intervenció en els expedients de regulació d'ocupació, que tinguem també la capacitat d'intervenció en els processos de reindustrialització. En definitiva, que l'Administració pública de la Generalitat, que el Govern de la Generalitat tingui les palanques per poder intervenir en la defensa dels llocs de treball de qualitat, en els treballs dignes, en la capacitat de generar un futur de prosperitat compartida que passa també per aquesta capacitat d'intervenció en l'àmbit de treball. No només en la promoció econòmica, no només en la promoció de determinats projectes industrials que ens permetin reforçar-nos des d'aquest punt de vista, sinó també des de l'àmbit de la inspecció i la intervenció en l'àmbit laboral.

Per tant, en definitiva, aquelles eines que tenim a l'abast les apliquem, i les apliquem amb tota la contundència i l'eficiència necessàries, però, al mateix temps, seguim reclamant aquestes competències que teníem, que se'ns van arrabassar amb la reforma laboral del 2012 i que són imprescindibles per poder ajudar els treballadors i treballadores d'aquest país a mantenir el seu lloc de treball amb dignitat i amb qualitat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la desindustrialització de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de VOX.

Interpellació al Govern sobre la desindustrialització de Catalunya

300-00086/13

Té la paraula per fer l'exposició de la interpellació el diputat senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. La industria ha sido tradicionalmente el motor de las transformaciones económicas y sociales. Un país con industria es un país rico; es decir, un país con trabajo de distinta capacitación, un país donde es más fácil desarrollar

proyectos personales, tener trabajo, adquirir una vivienda y, por supuesto, formar una familia.

La industria en Cataluña y en España empezó a finales de siglo XIX, y tuvo su apogeo a mediados del siglo XX debido a las políticas económicas y sociales, a las inversiones extranjeras y a la llegada de recursos provenientes, por ejemplo, del turismo.

Los inicios fueron posibles por una energía muy económica, por unas normas proteccionistas y por las inversiones de personas con capacidad económica. En Cataluña, como en otras partes de España, por la mecanización del algodón; empezó todo con la máquina del vapor. La necesidad del carbón hizo que buscasen esa energía barata yendo a los puertos donde llegaba el carbón o, por supuesto, fabricando comunidades industriales cerca de los ríos para aprovechar su energía.

En otro orden de temas, en infraestructuras, en 1848 en Mataró es donde se creó la primera línea férrea de España. Es decir, con energía, con inversión, con infraestructuras, con normas favorables y con un talento, el desarrollo industrial en nuestra casa es posible y se posibilitó, y fomentó una economía fuerte, como hemos dicho, con trabajo, con acceso a la vivienda y con servicios públicos de calidad.

Hemos sido fuertes y competitivos en muchos sectores: el textil, el de la automoción, con distintas marcas de tradición muchas veces catalana, en los ascensores, sectores químicos, farmacéuticos, el del mobiliario y, por supuesto, en la gran industria alimentaria.

Entonces ¿qué ha pasado? Pues que a comienzos de la década de 1980 el sector industrial representaba casi el treinta por ciento, el 28,6, del PIB nacional, y ahora ronda el dieciséis; antes han comentado que es el diecinueve, depende de la estadística.

El sector se sangra. Eso es una realidad. La industria pierde fuelle en las últimas cuatro décadas y ha perdido casi la mitad de su peso en la economía nacional. En España estamos arrastrando una pérdida de competitividad en el mercado de la Unión Europea y en el global. Ha tenido lugar una desindustrialización y hemos pasado de superávit con ciertos países de la Unión Europea a tener déficit. Y con ello, pues, ¿qué tenemos? Menos trabajo, menos recursos, más gente en paro y, por supuesto, menos recursos públicos.

Nos hemos acostumbrado, en Cataluña, a tener más de cuatrocientos mil parados. Una barbaridad. Y en España en torno a los 4 millones de personas que buscan empleo y no encuentran. Entonces, vamos incrementando las arcas públicas para mantener a las personas, a los compatriotas y, evidentemente, como no sabemos racionalizar el gasto, generamos más déficit cada año y acumulamos más deuda hasta llegar, por ejemplo, en Cataluña a los 80.000 millones de euros.

Y todo esto ¿por qué? Pues seamos sinceros: porque hemos machacado a nuestro tejido industrial. Lo hemos menospreciado; lejos de potenciarlo, lo hemos discriminado. Y hay varios motivos que han causado esta deriva industrial a la baja, que, desde nuestro grupo parlamentario, vamos a resumir en ocho más uno.

El primero es la normativa. España no puede someter a sus empresas a restricciones regulatorias o fiscales abusivas ni permanecer callada ante una política comercial de la Unión Europea que no garantiza una competencia leal y justa frente a países terceros. Tenemos un tejido normativo que dificulta la creación y el mantenimiento de muchas empresas. El marco administrativo en España, y jurídico, debe ser más simple y ágil. Y, claro, tener diecisiete normativas no ayuda a ello.

Aprovechar las ventajas de la digitalización para reducir administraciones y burocracias, sobre todo, no con su capacidad de digitalizar porque, en cuanto montan una web para descargar un certificado, se colapsa y por ahí no podemos ir, ¿eh? Pero, en general, confiando en la iniciativa privada y en el buen hacer de los catalanes. Hemos de apostar por la unidad de mercado nacional y hacer de España un lugar atractivo para la reindustrialización.

Segundo, la fiscalidad. Hemos de ser competitivos, apartarnos de los infiernos fiscales. Hemos de recaudar dinero –claro que sí– para mantener servicios de calidad en salud, en educación, en seguridad y, por supuesto, en infraestructuras. Pero hemos de esforzarnos radicalmente por reducir lo accesorio, y no lo veo cuando estamos debatiendo el presupuesto en Cataluña. Tenemos demasiados millones de euros que estamos tirando a la basura en la cara de los catalanes, que están pagando los impuestos con muchísimos esfuerzos. (*Aplaudiments.*)

Laboralmente, otro aspecto. Los obstáculos impuestos a la industria nacional por parte de las diferentes agendas globalistas han debilitado nuestro tejido productivo, generando una pérdida progresiva de empresas y empleos y una reducción generalizada de los salarios. Compiten en nuestras estanterías productos fabricados esclavizando a personas, y eso no lo podemos permitir, porque a nuestros trabajadores, entonces, les bajamos el sueldo, y eso no es justo y no pueden llegar a fin de mes. Y encima les cargamos las nóminas con multitud de impuestos.

Luego tenemos el ecologismo de salón, injusto y mal llevado. Todos queremos unas patrias limpias, unos ríos y unos mares limpios, un aire no contaminado, evidentemente, y unas ciudades saludables. Pero disculpen que se lo diga, es hipócrita exigir a nuestras empresas y a nuestros trabajadores que fabriquen de manera limpia y luego dejar que entren productos de China, que están todo el día contaminando nuestros ríos y nuestros mares. Es totalmente injusto e hipócrita. (*Aplaudiments.*)

A nivel de justicia, la justicia tiene que ser más ágil, con más medios. Tenemos los tribunales mercantiles colapsados. Hay que aplicar eficazmente la ley de morosidad.

La energía. No están preocupados y obsesionados por la soberanía energética, y es una prioridad, mientras que terceros países como Marruecos o China se benefician de la deslocalización de fábricas o centrales energéticas, cuyos productos y energía importamos después, las empresas y productos españoles quedan asfixiados por nuestra estricta normativa y convierte a sus sectores prácticamente en inviables. España debe proteger sus intereses nacionales y su soberanía energética, una energía barata, sostenible, eficiente y limpia, que asegure el devenir de las empresas y el bienestar de las familias. Esa es la base de la reindustrialización en Cataluña y en España.

Séptimo: innovación, desarrollo y formación. Eso también es necesario. Necesitamos un sistema educativo libre, exigente, buenas universidades y buena formación profesional; evidentemente, con la colaboración público-privada.

Necesitamos también –octavo– infraestructuras, y no me extendiendo en detalles, pero ustedes y sus socios no ayudan a ello. Tienen alergia al desarrollo. Necesitamos rentabilizar más el puerto, el corredor ferroviario, porque una buena red de infraestructuras facilita mucho la instalación de industrias. Y, por supuesto, fomentar los polígonos industriales.

Por último, en Cataluña tenemos que añadir el IVA a estas problemáticas. Y no son ocho; es ocho más uno, la especialidad de la casa –con ocho no basta–: tenemos el problema de la inestabilidad y el gasto provocado por el separatismo, sí. La inversión huye de los *containers* quemados y huye de la inestabilidad de los proyectos rupturistas. Siete mil empresas huyeron, y muchas de ellas industriales.

En resumen, en esta interpelación denunciemos que, durante las últimas décadas, tras los gobiernos socialistas, populares y separatistas, ha habido una creciente deslocalización de empresas que se están trasladando a Asia. En Europa bajamos sueldos, cargamos a nuestras empresas de impuestos y exigencias medioambientales, y, mientras, de Asia traen aquí sus productos en clara competencia desleal, machacando el medio ambiente y machacando a los trabajadores en sus empresas.

Y les premiamos, les premiamos sin decir nada. Yo cuando oigo aquí la inspección, la inspección, o sea, ¿machacamos a nuestros empresarios con inspección, inspección, y dejamos que luego en la misma estantería haya un producto que se ha fabricado machacando a las personas y abusando de niños que fabrican en condiciones inhumanas? ¡Vaya hipocresía! (*Aplaudiments.*) ¡Vaya hipocresía!

Y por todo ello hay que encarar el futuro. Los catalanes, los españoles tenemos capacidad, capacidad de fabricar de todo. No sirve el «que fabriquen ellos», porque contaminan y, como hemos dicho, machacan los derechos sociales que hemos adquirido y nos ha costado mucho adquirir. Tenemos que cambiar de políticas industriales y energéticas por justicia social, por respeto al medio ambiente y por acabar con la lacra del paro.

En este sentido, presentaremos una moción de propuestas de cambio en el modelo industrial que esperemos que apoyen, porque, si no, evidentemente quedarán en evidencia.

Muchas gracias. Y seguimos luego si desea, *conseller*.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball, senyor Roger Torrent.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. És normal que vostès, que voldrien tornar enrere i viure unes quantes dècades en el passat, fotin –facin, perdó– un exercici de nostàlgia com el que ha fet. En tot cas, en fi, no sé si dir que accepto la invitació a fer el repàs històric o dir-ho d'una altra manera. En qualsevol cas, sí que m'agradaria remuntar-nos a la història d'Europa per explicar, des del nostre punt de vista, on som avui, per què som avui aquí i sobretot quina és la resposta que s'està donant avui des de les institucions europees i que està als antípodes, per sort, del que vostès proposen i defensen.

Miri, el període de més estabilitat política i econòmica d'Europa es basa en una resposta keynesiana, des del punt de vista de les polítiques econòmiques, que es tradueix també en grans acords de caràcter social, un nou contracte social, subscrit per la majoria de les forces socials i polítiques de l'Europa del moment, que generen les bases de l'estat del benestar amb el que han crescut diferents generacions d'Europa. A tot arreu d'Europa, menys a l'Estat espanyol, on la dictadura feixista no participava d'aquests consensos, òbviament, i, per tant, d'aquestes polítiques que s'anaven implementant a Europa i que van permetre, hi insisteixo, el període de creixement econòmic i social i d'estabilitat política més gran de la història del continent.

Aquests grans consensos, basats en aquesta visió keynesiana de la resposta a les crisis, es van anar esgerrant i es va anar introduint una proposta política alternativa que va acabar esdevenint majoritària, *mainstream*, podríem dir-ho així, sobretot a partir dels anys vuitanta, iniciant amb la revolució neoliberal als Estats Units, que té amb Thatcher la seva alumna més avantatjada i que s'acaba imposant al conjunt del continent. Una lectura política de les polítiques econòmiques, ho torno a dir, que estaven als antípodes del que representaven en el seu moment les respostes que va saber trobar l'Europa política i que, en termes de política industrial, perquè específicament parlem d'això, venia a dir i venia a fer allò que hem comentat abans de «la millor política industrial és la que no existeix». Per tant, *laissez faire, laissez passer*, amb totes les conseqüències i amb totes les lletres de l'expressió de caràcter neoliberal que es va anar imposant al conjunt dels governs durant totes aquestes dècades.

I el punt àlgid d'aquesta dinàmica o d'aquesta tendència es produeix efectivament el 2008, amb la crisi financera que va viure el conjunt del planeta –i també, òbviament, nosaltres– i que es va traduir concretament en desregulacions i retallades, que és precisament el que demana vostè, que és el seu programa polític, el que hem escoltat aquí, que ja els coneixem. Perquè és veritat que ha fet una retòrica aquí que sembla que empatitzi amb les necessitats i amb les inquietuds dels treballadors i treballadores del país. Això és el que fa l'extrema dreta: fer veure en els seus discursos públics, especialment dirigits als barris més desfavorits de la geografia urbana de tot Europa, que el que diu ho diu pensant en ells. I en realitat el que està defensant és

el model econòmic que més ha perjudicat les classes populars europees i, per tant, catalanes, els últims anys.

Vostès el que voldrien és tornar al 2008. I per això parlen d'agenda..., no recordo com ho ha dit però ha dit una cosa així com «agenda globalista», quan es refereix..., menystenint les institucions europees, no perquè siguin europees, que també, sinó perquè avui el discurs majoritari, per sort, a l'Europa política és un discurs que, a diferència del 2008, el que planteja són polítiques expansives des del punt de vista de la inversió, des del punt de vista de la distribució dels fons europeus i, sobretot, grans consensos per fer front als reptes que té Europa, el planeta i el conjunt de la humanitat i que se sintetitzen en l'agenda 2030, que vostès insulten permanentment cada vegada que surten aquí al faristol.

Això és el que odien vostès. I precisament per això fan aquest exercici de nostàlgia; per això voldrien tornar unes dècades enrere, perquè, en realitat, el seu model és aquell, malgrat que la retòrica aquí pugui estar feta perquè quan l'escoltin treballadors i treballadores, catalans i catalanes, i infereixin d'aquestes declaracions, d'aquestes proclames..., fins i tot hi havia alguns moments que alçava la veu, no?, com si tingués un to «mitinero», perquè escoltin això els treballadors i treballadores i pensin que vostès en el que estan pensant és en ells; en realitat el que estan plantejant és desregulacions i retallades.

I ja hem vist on ens ha portat, això. A vostès no els importen les polítiques de reindustrialització. El que els importa és que determinats sectors econòmics i de poder puguin tenir marge, puguin tenir màniga ampla per fer el que vulguin. I és igual si amb això contribuïm, o no, a respondre al canvi climàtic. És igual si es generen més o menys desigualtats socials. És igual si això té a veure amb tots aquells elements que avui constitueixen reptes pel conjunt de la humanitat..., menys per vostès, per les extremes dretes, eh?, pels moviments populistes com els que vostè representa. Però pel conjunt de la humanitat aquests reptes s'han d'afrontar, perquè responen a les necessitats, també, de la classe treballadora europea. Però això, hi insisteixo, a vostès els hi és absolutament igual.

I nosaltres, en canvi, som conscients de la necessitat de que la millor política industrial és una política liderada, dèiem abans, per les administracions públiques; que prenguin les regnes de quin és el model que volem potenciar: un model basat en treballs de qualitat, ben remunerats, arrelats al territori i que donin resposta a aquesta voluntat de sostenibilitat, de resiliència, de digitalització que les institucions europees plantegen, que planteja el conjunt de l'Europa política i que forma part del gran consens polític que avui, diverses dècades després de la resposta europea amb el pla Marshall i aquestes polítiques keynesianes, tornen a presidir l'agenda política dels diferents governs.

I nosaltres en aquest sentit ens inserim també en aquesta dinàmica. I per això elaborem el pacte nacional per la indústria, perquè som conscients de la necessitat de reindustrialitzar el país, no en els termes que es feia els anys vuitanta, sinó basats en una indústria neta, digitalitzada, sostenible, una indústria que doni resposta a les esperances d'una part de la ciutadania d'aquest país que espera que les respostes que donem postcovid siguin capaces no només d'afrontar aquestes problemàtiques que tenim, sinó d'oferir més garanties i més oportunitats als seus fills i les seves filles.

Estem immersos en aquesta transformació del model productiu, malgrat vostès; estem immersos en aquesta voluntat de canviar les bases mateixes del sistema de producció d'aquest país per oferir aquestes garanties que abans comentàvem. I precisament des d'aquesta òptica i amb aquesta perspectiva volem buscar aquests grans consensos a través del pacte nacional per la indústria, on vostès ni hi seran ni, francament, se'ls espera, perquè efectivament també des de la perspectiva nacional, de país, siguem capaços de reproduir aquest esquema dels grans acords socials, econòmics, que ens permetin la reindustrialització del país i la millora de les condicions materials de vida dels treballadors i treballadores de Catalunya.

En això estem absolutament predisposats, avesats; hi estem treballant. I de la mateixa manera que l'estat del benestar, en un determinat moment es va construir en base a aquests grans acords polítics, nosaltres, a la nostra escala, i en ple segle XXI, volem reproduir una metodologia de treball que s'allunya perfectament –per sort– dels plantejaments de l'extrema dreta, del que vostès representen cada vegada que surten en aquest faristol.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, en el torn de rèplica, el diputat senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per contestar. Gràcies per les seves classes d'història, però jo crec que ha fet classes d'història *precisamente para huir...*, crec que es diu en català «fugir d'estudi», perquè no ha entrat en les polítiques industrials. No me ha quedado claro si comparte usted la enfermedad o si es usted un negacionista de turno y no cree que nuestra industria está en crisis por culpa de las políticas que llevamos arrastrando durante las últimas décadas. Hay mucho paro y mucha industria que ha cerrado, y yo creo que usted no lo acaba de reconocer.

Segundo, yo creo que nos interpela más a nosotros que a nuestra política industrial. Y eso nos halaga, porque es señal que nos teme y teme a las verdades que defendemos.

Tercero, no me ha quedado claro si comparte el diagnóstico de la excesiva burocracia, de la falta de unidad de mercado, de la fiscalidad excesiva. Pero, ya digo, usted *ha fugit d'estudi* con Keynes y tal, y con sus literaturas. Que defiende usted una industria sostenible, *neta*, eso me ha quedado claro; pero no es creíble, no es creíble porque no denuncia la invasión de productos de China..., que no respetan nada. No, no hagan así con los brazos. ¿No se atreven a denunciarlo? ¿Les da tanto miedo? ¿Son tan amigos de la dictadura comunista que no se atreven a denunciar que ellos fabrican explotando a las personas y contaminando nuestro planeta? ¿Tanto les duele que se lo digamos? ¿Tanto les duele? (Aplaudiments.)

Mire, desde VOX estamos mucho tiempo en el Parlament, se lo dirán los ujieres, se lo dirá el personal de la cámara, estamos mucho en el Parlament, pero vamos mucho también fuera, vamos a los polígonos industriales, y vamos frecuentemente a visitar a gente que nos llama, desesperada, que intenta mantener una fábrica, intenta concentrar fábricas para ser competitivos. Pero nos dicen: «Escolta, Joan, és que quan jo fabrico una samarreta blanca, d'aquestes que portes tu, a mi és que el cost laboral –que vull respectar, perquè hem de respectar els costos laborals–, el cost de respectar el medi ambient i de no contaminar els rius, el cost de pagar impostos, perquè hem de pagar impostos...» Al final, la samarreta costa vint euros; i ve una samarreta de la Xina –i vostès no ho denuncien– i en costa cinc, perquè no respecten res. Però jo ho tinc clar. No ho criticaran, perquè és una dictadura comunista; no denunciaran la competència deslleial. I aquest és el drama.

I per últim..., i respecte a l'única seva solució, després de parlar molt de Keynes, vostè parla molt del pacte nacional de Catalunya. Evidentment, no ens hi trobarà; no ens hi trobaran perquè ja ho he dit moltes vegades, que l'única pàtria i nació dels catalans es diu Espanya; nosaltres defensem el mercat unitari, el mercat de tota Espanya, no en pensem marxar, perquè és casa nostra, Catalunya és casa nostra, i Espanya és la casa de tots. I perquè, per descomptat, evidentment, quan la indústria catalana ha sigut forta és perquè també ha tingut el mercat nacional i el recolzament de l'Estat espanyol.

Per últim, conseller, espero que tingui temps de reflexionar i estudiar la nostra moció, quan li portem aquí les mesures que nosaltres volem defensar. Y si no la apoya, será porque lo presenta VOX. Y si no lo apoya porque no le gusta, pues estará

usted inhabilitado como *conseller* de Industria. Pero en todo caso quizá en el próximo debate el que está inhabilitado es usted, fruto de nuestras acciones penales, fruto de su desobediencia.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller Roger Torrent.

El conseller d'Empresa i Treball

He estat a punt de comentar que trobava a faltar l'amenaça en la seva primera intervenció... *(Alguns aplaudiments.)* Però no m'ha decebut, diputat; no esperava menys, eh?, no m'ha decebut, ja finalment ha sortit, gairebé fregant el pal, però ha acabat amb l'amenaça, sí senyor.

Té nassos, per no dir una altra cosa, que precisament vostè m'acusí a mi de negacionista, diguéssim, eh? Com ens hem de veure. Algú que sistemàticament nega l'agenda global, neguen l'agenda 2030, neguen la necessitat de respondre als reptes que tothom veu, menys vostès, que vingui aquí i ens digui «negacionista». Precisament, nosaltres estem immersos, l'hi repeteixo, en la transformació del model productiu del país per fer front a aquestes demandes que responen a necessitats ambientals, però també, i sobretot, de caràcter social i tecnològic, i que hem d'abordar perquè aborda tothom, i perquè són necessàries..., donar-hi resposta, no només en termes de resposta verda, de resposta ecològica, sinó també en termes de mantenir la capacitat competitiva de la nostra economia. Negant això, mirant cap un altre costat, sí que estaríem perdent competitivitat i estaríem fent un flac favor a la nostra economia, aquella que diu vostè que surt aquí a defensar, aquesta que veu vostè en els polígons quan surt del Parlament i viatja.

I ha insistit amb Xina, eh?; va insistint amb Xina. I vostès miren Xina i parlen de les condicions laborals de Xina i no li he sentit res sobre les condicions laborals aquí, sobre la precarietat i la desigualtat aquí. Perquè, en realitat, a vostè li importen molt poc les condicions laborals dels treballadors i treballadores. La qüestió no és la classe treballadora, la qüestió és l'origen del treballador, per vostè. *(Alguns aplaudiments.)* La qüestió és d'on és aquest treballador o treballadora. D'aquí aquesta obsessió per Xina, que l'ha repetida no sé quantes vegades. Perquè, hi insisteixo, per vostè la qüestió no és la defensa dels drets dels treballadors i treballadores, sinó que és una qüestió d'origen d'aquests treballadors i treballadores.

I escolti'm, acabo. Ha fet una expressió, que ha dit: «No em respon...», o no sé què ha dit respecte a algunes consideracions de caràcter històric que hagi fet, i que les feia per no respondre, perquè això era un senyal que els temo. Miri, jo a vostès no els temo. Ara, el que sí que fa molta por és el que representen vostès.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre l'enfortiment i la transformació del sistema sanitari, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpel·lació al Govern sobre l'enfortiment i la transformació del sistema sanitari

300-00082/13

Té la paraula per fer l'exposició de la interpellació la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Presidenta, conseller; bona tarda. Començaré aquesta interpellació amb una prèvia. Vostè sap, conseller, que nosaltres sempre hem donat suport a les mesures que el Govern ha pres, abans i ara, en la lluita contra la covid, quasi m'atreveixo a afirmar que en alguns moments hem estat més lleials que els seus propis companys de govern. (*Remor de veus.*) Perdó? (*Rialles.*)

Però no voldria deixar d'esmentar, no?, el que ha passat aquests últims dies amb la mesura d'exigir el passaport covid a bars, restaurants, gimnasos o residències, i no amb la mesura en si, que la compartim, sinó amb la gestió; més aviat, amb la seva no gestió. Van aconseguir ser portada i notícia en el *The Guardian*, amb el que en deien «arrencada i marxa enrere». I potser abans de demanar al TSJ l'autorització haurien d'haver previst la resposta del sistema, o més aviat la no resposta, que ha obligat el departament a suspendre la mesura fins que la república digital del vicepresident Puigneró pugui facilitar el certificat a tots els ciutadans i ciutadanes sense que hagin d'estar hores penjats al sistema. Ara ens diuen que fins divendres. A mi sap què em preocupa? Em preocupa que donem bales als negacionistes, a aquells que creuen que res fa falta i que, per tant, no devia ser tan urgent si podem esperar una setmana.

Crec, conseller..., i cregui'm que em sap greu quan li dic que és una errada que farà història en la comunicació de la salut pública. I tot això en un moment de preocupació, preocupació per les dades, que són alarmants en situació de pandèmia, no són gens tranquil·litzadores; amb una nova variant a les portes, i que compartim –no cal dir-ho– que tothom s'ha de vacunar, però que, per altra banda, en aquests darrers dies també trobem desgavells d'informació i no lligams entre l'SMS que envien i quan vas al CAP. Notícies preocupants de Girona, Molins de Rei, Esplugues, Vic, Sabadell, entre d'altres, ens parlen de manca de vacunes. En dosi de reforç estem al vagó de cua. Divendres –i no m'he mirat les dades avui, però...–, Catalunya tenia una mitjana del cinquanta per cent, en reforç; Molins de Rei estava al 3,3 per cent. Em preguntava el seu alcalde si sabia per què.

Aquestes coses preocupen. I, per tant, jo crec que això no són les mesures, conseller, és la gestió. Ni és la ciutadania, eh?, que hi ha una certa tendència a dir que la gent no faci... No, no són ni les mesures ni la ciutadania; és la gestió. I la gestió depèn exclusivament del Govern de la Generalitat. I el que ens preocupa és aquesta gestió del dia a dia, que pot ser amb el que li acabo d'esmentar o que, si parlem dels professionals, el seu *burnout* és creixent per manca de realització professional, per esgotament emocional o per deshumanització. Estan desbordats i haig de dir que algun professional és cessat quan té masses idees. Aquests dia a dia que fa que a l'atenció primària els ciutadans i ciutadanes no se sentin atesos, no?, que reclamen la presencialitat i que se senten fora del sistema; entre altres coses, perquè no controlen les eines de digitalització.

La imatge a *La Vanguardia* d'ahir dels professionals d'atenció primària de Salt atenent els ciutadans darrere d'una reixa tancada per por a les agressions no l'hauríem de permetre mai en el nostre sistema sanitari. Tenim l'obligació de protegir els nostres professionals al temps de donar l'assistència *humana* que mereixen els nostres ciutadans. Hem sentit moltes vegades que la digitalització ha vingut per quedar-se i per millorar processos i, en algun moment, tenim la sensació que ha vingut per tancar la porta dels centres d'atenció primària a molts ciutadans i ciutadanes.

Aquests dies he escoltat a molts alcaldes i alcaldesses..., li recomano que ho faci, i sé que ho fa, però, de veritat, reculli el seu sentiment i la preocupació que ells han recollit dels seus ciutadans i ciutadanes: aquest dia a dia que fa que no puguem recuperar ni els consultoris, ni centres tancats ni tots els serveis perduts des de l'inici de la pandèmia. Aquest dia a dia que recentralitza pediatria i ginecologia i ens deixa àmplies zones, i a moltes dones, sense els serveis que ens mereixem en els centres d'atenció primària. Aquest dia a dia que allarga les llistes d'espera i disminueix la qualitat de vida dels nostres ciutadans. En llistes d'espera també em referiré a una

notícia que ha sortit a *La Vanguardia*, que feia una comparativa de comunitats autònomes, diu: «Catalunya té una mitjana de dies d'espera molt més elevada que les altres.» I vostè em deia no fa massa, ens deia no fa massa, que els estan reduint.

Estem parlant també de com recuperem aquests dies la prevenció i l'infradiagnòstic en malalties greus com càncer o cardiovascular. O estem parlant del patiment, també dia a dia, dels malalts amb patologia postcovid, que el seu tractament és un rosari de visites a diferents especialistes perquè ens manquen unitats especialitzades. I, de serveis de salut mental, que continuem sense donar resposta al seguiment a les demandes ni CDIAPs, ni CSMA's ni CSMIJs. O sigui, ni adults ni infantojuvenils troben resposta ni cobertura a les seves necessitats.

Miri, el sistema és molt bo. Tenim un bon sistema sanitari. Tenim un bon sistema que respon a l'alta complexitat, que respon quan tenim una malaltia greu, però tenim un sistema que no ens respon en el dia a dia i menys en aquest moment. No atén la cronicitat, l'atenció presencial, les intervencions necessàries que no són greus però que acaben sent necessàries, l'atenció domiciliària o la salut mental. Ens preocupa i molt l'accessibilitat al sistema. Ens preocupa i molt l'increment d'assegurances privades, perquè vol dir que els sectors més vulnerables són els únics que deixem en el sistema, perquè qui pot es paga una assegurança privada. I, per tant, estem incomplint el que més hauríem de fer, que és lluitar contra les desigualtats en salut i fer del nostre sistema de salut una eina de cohesió social i territorial. Si el nostre sistema només fa alta complexitat i deixa l'atenció primària per als que no puguin pagar, hem acabat amb un sistema públic de salut universal, accessible, equitatiu i de qualitat.

I em preocupa i li volia plantejar aquesta interpellació per dir-li com parla aquest dia a dia..., com es parla d'aquest dia a dia en els continguts que vostè ens va explicar a la conferència de l'enfortiment i transformació del sistema sanitari? Com es parla d'aquest dia a dia en el que ens va explicar del pla de govern, el dia que el va venir a explicar, en el contingut d'aquesta conferència o en els continguts del pla de salut? I li haig de dir que comparteixo, en molt bona part, tots aquests continguts, perquè compartim un model d'atenció sanitària que creiem que és el que ha de ser. Com vam compartir aquí, en el debat de política general, una moció de vint-i-sis punts, que ens obliga a tots, i que comporten aquests vint-i-sis punts, dia a dia, és a dir, resposta a les necessitats més immediates, al temps que propostes de futur.

Però la propera realitat, la propera cosa que ens trobem... Perquè, miri, conseller, li diré: jo porto dues legislatures –aquesta, la tercera– sent portaveu de Salut i de powerpoints, en tinc l'estanteria plena, i m'ha agradat que almenys vostè no ens en passa masses. Li haig de dir. I, amb això, l'hi reconec absolutament. I, per tant... I vostè admet que diu: «Hem de tocar la realitat.» Ho deia l'altre dia també. Per tant, toquem aquesta realitat. Però és que llavors em trobo la realitat dels pressupostos i el vint-i-cinc per cent de la primària em queda una miqueta llunyana. O el pla de xoc per a la recuperació de l'activitat diagnòstica, no ho sé. O el reconeixement dels nostres professionals, que teòricament hauríem de tendir a una certa equiparació entre el Siscat i l'ICS (*l'oradora estossega*) i ens trobem que, pel que fa als pressupostos... (*L'oradora beu aigua.*) Perdó. (*Pausa.*) El capítol I de l'ICS s'incrementa un vint per cent i el capítol I dels concerts s'incrementa un tres per cent. Malament anem; entre altres coses, perquè no sé si amb això podran fer front a les DPOs que tenen l'obligació de pagar, perquè vam establir una llei del Parlament de Catalunya en l'anterior legislatura que així ho establí.

Jo podria continuar amb moltes més coses d'aquesta moció, diguéssim, que, d'algun manera, casa les dos coses, però a mi m'agradaria saber, conseller, si realment vostè continua mantenint els continguts del que va dir, el contingut de la moció i, per tant, també forma part dels seus compromisos. Si també som capaços de parlar d'aquest dia a dia, d'abordar-lo, de com ho fem, jo crec que hem de ser capaços també de poder parlar d'aspectes de futur.

I, per tant, l'altra cosa que li volia plantejar, conseller, és realment vostè pensa convocar la taula de treball per avançar cap a un pacte de salut? Moltes de les propostes que vostè ha presentat o moltes de les propostes que estan en la moció conformaven lo que en el seu dia el comitè d'experts, els professionals, els col·legis professionals ens van fer arribar sobre aquestes trenta mesures. Però és que ells tampoc les veuen i, per tant, jo hi insisteixo: si continuem mantenint aquests compromisos, continuem mantenint els continguts d'aquesta moció i, a més, continuem mantenint no només les ganes de transformar i enfortir el nostre sistema sanitari, sinó també les ganes de poder donar resposta als nostres ciutadans i ciutadanes en el seu dia a dia. Perquè jo, amb tot, visc molt al dia i em sembla que, com jo, molta gent.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. A continuació, té la paraula el conseller de Salut, senyor Josep Maria Argimon.

El conseller de Salut (Josep Maria Argimon Pallàs)

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputada Escarp, bé, és veritat que compartim moltes de les opinions i moltes de les..., segurament de les mesures. Entre altres coses, vostè ha agafat, precisament, alguns elements dels que jo vaig treure a la conferència a què va vostè amablement assistir, i que, a més, a mi em preocupen i molt. Per exemple, ha començat explicant la possible dualitat d'un sistema sanitari quan les classes mitjanes abandonen aquest sistema sanitari, i això ens està passant en els últims quatre anys. En els últims quatre anys, hem pujat del vint-i-cinc per cent, que sempre havia existit i sempre ha existit de doble cobertura, fins a un trenta-dos, trenta-tres per cent de doble cobertura.

I això és el que jo explicava, que és el perill que tens davant d'un sistema sanitari –i per això la necessitat d'enfortir-lo–, quan només estàs donant resposta a una part de la ciutadania o a uns problemes d'una part de la ciutadania a l'atenció primària o a l'altíssima complexitat, perquè després el que acaba passant és que aquesta altíssima complexitat l'acaba també cobrint el sector privat, i aleshores és quan ja has destruït el sistema sanitari.

I aquesta és la veritable privatització, aquesta és la privatització. En els últims anys no s'ha privatitzat res. Res entès en el concepte que nosaltres entenem de dir: «una cosa que és pública ha passat en mans privades». La veritable privatització és no finançar bé el sistema sanitari, l'infrafinançament del sistema sanitari, que és un infrafinançament crònic. I aquí també haig de dir clarament que, bé, la Generalitat ha fet un esforç, un esforç clar, però, per exemple, no he vist encara els fons extraordinaris covid. En els nostres pressupostos generals de l'Estat –no els nostres, els de Madrid– no els he vist, i estem en pandèmia, i m'he cansat de dir-ho i d'explicar la necessitat del perquè. I això no ho hem vist, i això és enfortir el sistema sanitari.

Perquè d'alguna manera, vostè em parla, per exemple, del que estem parlant dels professionals sanitaris, que realment estan esgotats, cansats, molt cansats. Tota la ciutadania ho està, i, evidentment, ells ho estan, segurament, per partida doble: com a professionals i com a ciutadans. Però des d'aquest punt de vista, també és necessari el seu reconeixement, i per a aquest reconeixement –quan dic..., parlo de «reconeixement», parlo de tot lo que són les condicions laborals– és necessari tenir aquests recursos sanitaris.

I per això també, davant d'aquest l'infrafinançament crònic, que no només és de Catalunya, perquè aquest no és només de Catalunya, és necessari, com ha estat necessari l'any 20 i el 21, però el 22 igual, que existeixin aquests fons extraordinaris, i a dia d'avui no hi són, i això és francament preocupant; i a dia d'avui no s'han negociat en els pressupostos, i és francament preocupant.

Vostè em parla de l'equiparació ICS-Siscat. Jo crec que és bona aquesta equiparació, equiparació en el sentit, doncs, entenent que són convenis, que, per tant, doncs, que cada conveni també té les seves particularitats, però ha parlat també d'un element que no és exactament igual, que són les DPOs. Les DPOs, la llei que hi ha és la recuperació que es va voler fer per llei, la recuperació de les DPOs de l'Institut Català de la Salut. En l'últim paràgraf sí que exposa que seria bo..., el mateix concepte Siscat, però també es fa l'esment de que això depèn d'un conveni, i nosaltres, o vostès, més ben dit, el poder legislatiu dintre dels convenis tampoc pot entrar-hi a fons. En l'ICS sí, perquè recordo que a l'ICS, per llei de mesures, l'any 12, es va eliminar el cinquanta per cent de les DPOs. I això és lo que recuperen a l'any 18 i el 19, una recuperació més que justa, i que després es trasllada a una llei, però és o afecta principalment a l'ICS.

Em parla també d'un altre element, que és el fet de la tercera dosi. Miri, nosaltres vam plantejar aquesta tercera dosi d'una manera de..., si se'm permet, d'una certa normalització, en el sentit de dir: nosaltres primer teníem setanta o més anys, aquesta era la primera indicació. I des d'aquest punt de vista hem posat aquesta tercera dosi en els centres d'atenció primària, en els equips d'atenció primària, perquè a més d'aquesta tercera dosi, el que nosaltres també hem estat fent és, precisament, visitar, mirar, veure què falta, què no falta, i des d'aquest punt de vista també recuperar activitat diagnòstica i de tractament, sobretot activitat diagnòstica.

I el dissabte publicàvem una dada que, de veritat, em congratula, que és el fet de que hem recuperat els diagnòstics de càncer. No pel fet de que recuperem càncer, sinó pel fet, evidentment, de que els havíem estat infradiagnosticant durant l'any 20 i primera part de l'any 21, en l'època més forta de la pandèmia, perquè teníem tot ficat, tots els ulls fixats, perdó, en pandèmia. I aquests s'han recuperat, i segurament no del tot, perquè s'ha recuperat..., hi ha un 0,27 per cent més diagnòstics en l'any 21 que no... –a aquestes alçades, a finals del mes de novembre–, que no l'any 19. Però segurament hauríem d'esperar un dos o un tres per cent més, o sigui que encara ens falta recuperar això, i per recuperar això també necessitem aquests fons extraordinaris, i també necessitem que es negociïn aquests fons extraordinaris. Com estem recuperant també tot lo que fa referència, doncs, a elements d'arrítmia i altres i altres punts. I recuperant la presencialitat també.

Em parla de pediatres i ginecòlegs, i és cert –i és cert–, i aquí també ho he ofert a la Comissió de Salut, que d'això n'haurem de parlar, de tot lo que és la demografia sanitària. Nosaltres podem reclamar-ho, ho podem reclamar, però no hi són. Llavors, ens podem fer trampes al solitari; podem reclamar, reclamar, reclamar, i entenc que després, fora d'aquí, tothom fem el nostre paper, jo ho entenc, però aquí al final haurem de treballar amb dades, veure quina és la demografia sanitària, veure quants pediatres tenim, veure com formem els pediatres. (*Veus de fons.*) Sí, però això, diputada Escarp, no depèn només de nosaltres, i li diré: no depèn principalment de nosaltres, en el sentit, parlo ara, de la formació postgraduada. Formació postgraduada al MIR pràcticament només es fa als hospitals. Hi ha una rotació a primària, però que, si coincideix amb l'estiu, es queda amb pocs mesos de rotació a la primària. Després, aquesta és una especialitat hospitalària i de primària. Bé, és difícil que algú quan ha de sortir ja fora de la residència, acabi escollint la part més primària, més primarista; si realment ho porta, diguéssim, a dintre, ho farà, però si està tot el dia format, no?, tot el dia format a la part hospitalària, això, convindrà amb mi que és complicat.

Miri, quant a lo que és també el passaport o el certificat digital covid, jo li haig de dir una cosa: portàvem la setmana passada 9.200.000 certificats digitals baixats, 9.200.000. La comunitat que de llarg ha baixat més certificats digitals, per població i per població vacunada, de llarg. En aquests moments, ja en portem gairebé 11 milions, 11 milions. Escolti, s'està posant aquesta mesura a tot arreu i, bé, tampoc ha comportat sincerament tants problemes, però sí hem necessitat més temps, necessitem més temps i si hem de rectificar, ja he rectificat, ja ho he fet jo; no tinc cap

problema. Però també posem en la seva justa mesura el que és el certificat digital, que és una mesura més, no és la mesura.

En aquesta pandèmia, hem tingut potser la temptació –i vostès ho saben– de que cada mesura que va sortint és *la mesura*. No, la prevenció. I, en aquest cas, doncs, ho hem explicat algunes vegades, aquesta teoria del formatge de forats, és un formatge, una làmina de formatge, una altra que pot tapar el forat, una altra, una altra; són un conjunt de mesures. Són un conjunt de mesures i aquesta no serà o no és necessàriament *la mesura* o l'única mesura que ens ha de treure, doncs, del problema de la covid.

I sí, i vostè ha parlat de l'òmicron i és..., bé, és un element de preocupació. De fet, és tal com ja l'ha declarat l'OMS i, en aquest sentit, haurem d'estar amatents. Ja hem iniciat tot lo que és els treballs de cribratge, amb un vint per cent de totes les mostres cribrades. I, bé, i apareixerà; serà una variant que, probablement, no ho dic del tot segur, però probablement serà una variant que s'acabarà imposant, més que res perquè ja l'estem veient en les aigües residuals i perquè ja en tenim alguns casos. Res més.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. En el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Conseller, vostè ho ha fiat tot al finançament, a l'infrafinançament, i compartim –perquè em sembla que li hem dit des d'aquest faristol, el president del grup parlamentari també– la mesura d'una necessitat que es va, en el seu moment, posar de 5.000 milions més al sistema sanitari català, i que havíem demanat. Però, clar, per discutir l'infrafinançament i per discutir aquest finançament que faria falta amb quatre o cinc anys poder-hi arribar, algú s'ha de seure a discutir el finançament autonòmic. Perquè vull recordar que el finançament sanitari, excepte en coses molt concretes, per exemple, jo què sé, ara que hem pagat les vacunes, algunes de les coses venen amb fons però, si no, van totes a càrrec del propi sistema de finançament autonòmic.

I, per tant, en aquest moment en què hi ha un debat entre les comunitats autònomes, no només amb el tema sanitari, sinó de modificar i abordar el sistema de finançament autonòmic, doncs, potser que seria un bon moment. Miri, si pensem estrictament en termes sanitaris de no deixar cadires buides, de ser-hi, de posar-se d'acord amb altres comunitats autònomes i lluitar per aquest finançament. Perquè és que, si no, ens quedem amb la reclamació i esperant que algú ens ho resolgui. Escolti, hem injectat en la sanitat catalana per part del Govern de l'Estat doncs quasi 2.000 milions d'euros per lluitar contra la covid i ben gastats siguin, escolti, i benvinguts siguin. Però també el Govern de l'Estat acaba de pagar part del programa Inveat i el programa React europeu, és a dir, que fons en van venint.

Però és que independentment del finançament, que li deia que en bona part quasi tot depèn del finançament autonòmic i, per tant, ha de ser un compromís també de la Generalitat de Catalunya de seure i discutir-lo, hi ha lo que se'n diu «voluntat pròpia», i la voluntat pròpia és què dedica un govern a la salut o què dedica un govern a alguna de les altres partides pressupostàries. I jo ja li vaig dir el dia que discutíem a la comissió de pressupostos, bé, a la Comissió de Salut que parlava de pressupostos; resulta que si et mires el creixement dels departaments, Salut és la que fa nou. Però jo he sentit que el president de la Generalitat deia que era una prioritat, però és el que fa nou. Salut és el vint-i-nou per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya i en l'any 2010 i altres havia tingut un pes específic dins del pressupost de la Generalitat de Catalunya molt més elevat. És a dir, que, quan parlem de finançament, parlem de finançament i de discussions importants que s'han de tenir i, per altra banda, parlem de voluntats polítiques. És a dir, prioritzem el Departament de Salut.

Vostè mateix va dir: «Jo necessitaria 12.000 mi...» Igual era un atac de sinceritat i ara no toca, però va dir: «Necessitaríem 12.000 milions per fer front al pressupost del 2022 en Salut.» Ens hem quedat en 11.000 peladets, perquè tenim aquells 500 que vostè sap que jo sempre li trec i, per tant, 11.000 milions. Per tant, ens falten 1.000 milions que vostè sembla que havia demanat. Em refereixo a les seves paraules, eh?, al conseller Giró. *(El conseller de Salut intervé sense fer ús del micròfon.)* No, no, si no passa res, però en tot cas continuen faltant 20 milions, cosa en què estem d'acord vostè i jo. *(El conseller de Salut intervé sense fer ús del micròfon.)* També estic convençuda que en falten més.

Conseller, jo el que volia era contrastar, diguéssim. Està molt bé parlar d'enfortir, però necessitem de veritat abordar el dia a dia. Vostè ha dit: «Els professionals estan cansats, la mesura del certificat és una mesura més.» Però els ciutadans i ciutadanes estan molt cansats. Per això, es fa difícil acceptar o no acceptar que no em surti el certificat. Per això, estem més impacients. Per això, reclamem més presencialitat, perquè també estem cansats. També estem cansats en un dels aspectes primordials de la nostra vida que és la salut i que l'hem vist perillar. I també estem cansats perquè entenem que sense salut no hi ha economia i que, per tant, volem que es prioritzï això prioritàriament.

Jo li demano, de veritat conseller, que atengui les vint-i-sis mesures que vam fer, que fem un esforç important per la presencialitat, que fem un esforç de veritat per atendre aquest dia a dia, ni que sigui amb els fons que facin falta, però que d'alguna manera això es pugui fer.

I ja que vostè ha parlat dels professionals del Siscat i les DPOs, home, és sorprenent que el CatSalut és la major patronal del Siscat, perquè el Siscat sense el CatSalut poca cosa faria. I que no estigui a la taula de negociació, el que és una reivindicació històrica..., estaria bé.

Jo comparteixo amb vostè que als MIR els hi ensenyem a tractar grans casos i després han de veure nens sans –hi estic absolutament d'acord–, però també ens hauríem de plantejar per què la major part dels MIRs que fan primària abandonen, eh?, i llavors no només no es queden a Catalunya sinó que se'n van. Vull dir que, posats a plantejar, tenim moltes coses a plantejar, perquè si ens creiem el que és la primària potser que ens creguem la seva formació.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada Escarp, li demano disculpes quan he fet algun comentari, perquè jo no em sé molt bé aquest *fair play* parlamentari, però ho deia en el sentit, més que re..., que no me'n falten..., els 1.000 els tinc –sí. Això ho vam estar comentant. Me'n falten 2.000 més, que és diferent. És a dir, jo en tinc 11.200, i vostè sap –i això ho vam comentar– que Salut, no aquí, a tot arreu, i des de fa molts anys, té algunes partides que li'n diem «ampliables», per dir-ho d'una manera eufemística –«ampliables», eh?–, que van molt relacionades amb farmàcia –vostè ho sap. I vostè sap que d'aquí, més o menys, nosaltres gastarem uns 1.200 milions més, d'acord?

I, per això, quan parlem també de pes, sempre hem de diferenciar si és el pes del pressupost o el pes de l'executat. I nosaltres executarem l'any vinent, doncs, uns 12.500 milions. «Executarem», però és que me'n falten 1.500 més, ens en falten 1.500 més, que són aquests 1.500 que jo dic que aquest any, que tindrem covid i que tenim covid i que hem gastat... *(Veus de fons.)* Dos mil, certament, en van arribar 2.000, no en necessitem 2.000 enguany, 1.500, però els necessitem! Sense aquests 1.500 hi ha un problema, i un problema «sèrio». Per tant, jo li dic: 2.500 els tenim,

els gastarem; me'n falten 1.500. Per això deia –ho deia de bones maneres, eh?–: escolti vaig per elevació –per elevació–, per tant, no són només 1.000; 1.500.

Un altre element important: presencialitat. L'estem recuperant. I de presencialitat també li haig de dir una altra cosa: que, a poc a poc, tampoc haurà de ser la presencialitat d'abans, perquè en teníem molta, en tenim molta. Som, la veritat, de les societats més freqüentadores, i parlo ara de les societats..., parlo ara comparat amb Espanya, no estic parlant ara d'altres països molt més enllà. Som molt freqüentadors i, des d'aquest punt de vista, és veritat que podem freqüentar, però hauríem d'anar –això és el que ens diuen els experts– a un setanta/trenta. Durant la pandèmia hem anat a pèndol –hem anat a l'altre extrem– i ara hem de tornar a aquest setanta/trenta, que és el que estem, d'alguna manera, recuperant.

Voluntat pròpia de finançament, 500 milions; 500 milions que indiquen aquesta voluntat pròpia.

I després, escolti, vostè ho ha dit: és un bon sistema sanitari. És un sistema que està ara en un moment molt crític, molt i molt crític, i ho dic així de clar. I per això estic parlant de finançament, i per això estic parlant d'enfortir-lo. Perquè és un molt bon sistema sanitari però que porta dotze anys d'anar ofegat, i no volgudament o... I sempre he posat, a més... –i vostè també m'ho han sentit–, el que necessita un sistema sanitari normal –normal–, vull dir, dels països del nostre entorn, amb finançament, perdó, amb inversió –amb inversió–, i necessita aproximadament entre un quatre i mig i un cinc per cent. I nosaltres hem estat invertint els dotze últims anys un 1,7 per cent.

I, després, també una altra precisió. Vostè em cita els fons Inveat, em cita els fons React i em diu que venen d'Espanya. Escolti, venen d'on venen, però venen de la ciutadania europea: venen del ciutadà de Barcelona, venen del ciutadà d'Anvers, venen del ciutadà d'on sigui d'Europa, i retornen, amb fons extraordinaris i amb fons europeus, en forma de diferents programes –l'Inveat, el React–, i després es gestionen com es gestionen. M'explico. És a dir, que Madrid pot decidir «escolti, no, no, l'Inveat ja el dono jo, ja dic jo “miri, hi anirà això”, en funció de les necessitats que tingui la comunitat autònoma», o pot cedir la gestió. I això, si vol, ja en podríem parlar un altre dia, que tenim només quaranta-set segons. Però el que sí que m'agradaria deixar molt clar és que els diners són de la ciutadania europea, de tots plegats. No són diners de Madrid, no són diners ni de Brusselles ni són diners de Barcelona, són de tota la ciutadania europea i això no ho hem d'oblidar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les accions amb relació als nous àmbits de violències masclistes que recull la Llei 17/2020, de modificació de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista

300-00084/13

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre les accions amb relació als nous àmbits de violències masclistes que recull la Llei 17/2020, de modificació de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Bé, doncs com anuncia ja el títol de la interpel·lació, la passada legislatura vam fer una reforma de la Llei de violències

masclistes desplegant i ampliant algunes de les formes i alguns dels àmbits. I, per tant, igual que la passada legislatura va ser el moment del legislatiu, no?, per ampliar aquesta llei, ara és el torn de l'executiu per desplegar i per desenvolupar polítiques públiques en base a la feina que vam fer amb la reforma de la llei del 2008 contra la violència masclista.

Una de les primeres coses que vam fer va ser renovar la definició de «violència masclista», perquè, malgrat que ja era una definició molt bona, vam convindre que havíem d'afegir-hi que era la violació dels drets humans a través de la violència que s'exerceix contra les dones, i això vol dir que, malgrat que en aquesta cambra ara, el dijous, parlarem de la conveniència de parlar de «violència masclista» o «violència intrafamiliar», doncs bé, amb aquesta definició és impossible poder considerar violència intrafamiliar aquella que pateixen les dones, perquè és una causa estructural, no és una causa conjuntural, i, per tant, doncs, aquesta violació dels drets humans a través de la violència que s'exerceix contra les dones és aquella, no?, perpetuada no només pels homes sinó pels sistemes patriarcals. I aquesta definició la vam fer perquè d'alguna manera sembla que la violència que pateixen les dones sempre ha estat una política sectorial, una política, no?, a banda, i, per tant, volíem fer aquesta ampliació de la definició.

Més coses que van fer amb aquella reforma. La llei original ja parlava d'àmbits i de formes de violència masclista seguint els tractats internacionals, entenent que la violència masclista no és només aquella que pateixen les dones en l'àmbit de la parella, i per tant, l'esfera privada, no és només aquella que pateixen les dones, no?, de manera física o psicològica, o fins i tot la violència sexual, sinó que enteníem que eren un conjunt de violències perpetrades també pels estats, també per les administracions, en tots els àmbits de la nostra vida, des que ens aixequem fins que ens n'anem a dormir, des que naixem fins que morim. I per tant, aquesta definició de la violència masclista, seguint els tractats internacionals, ampliava les formes i ampliava els àmbits.

Dintre de les formes hi havia la física, la psicològica, la sexual; hi vam afegir la violència obstètrica i vulneració de drets sexuals i reproductius, vam afegir també l'econòmica, vam afegir la digital, que era una violència que va quedar fora de la llei original. La violència de segon ordre, que és aquella que pateixen les persones que donen suport a la víctima, i per tant, amb aquesta voluntat de legislar i de fer normativa, doncs, l'ajut que reben les víctimes de violència masclista. D'alguna manera, per reforçar també aquesta xarxa que han de tenir les dones i els seus fills, víctimes de violència masclista, perquè entenguin que no estan soles. I, per tant, també van fer un reforç en una altra de les formes, que és la violència vicària, que crec que quan vam fer la reforma havíem d'explicar què era la violència vicària. Malauradament, un any més tard ja no cal que expliquem en els mitjans de comunicació, en aquest faristol o arreu, què és la violència vicària perquè, malauradament, n'hem tingut mostres, d'aquesta violència tan ferotge.

També vam ampliar alguns dels àmbits, perquè com deia, la violència que pateixen les dones sempre ha estat molt subscripta a l'àmbit privat, a l'àmbit domèstic, a la casa, i per tant, la roba bruta es renta a casa, i per tant, no només podríem parlar de l'àmbit de la parella o de l'àmbit laboral, sinó que havíem d'anar una miqueta més enllà a parlar de violència institucional. I també, que això va ser una obsessió que a més a més vam treballar la consellera Verge i jo, quan no era consellera, la violència que reben les dones que són en política i també a l'esfera pública, entenent que és una violència que impacta en el conjunt de la ciutadania, precisament perquè aquella violència que reben les dones que són en la primera línia envia un missatge molt clar a la ciutadania, no?, que és millor que no estiguem en aquests faristols, que no donem la nostra opinió, i que, per tant, que ens quedem en aquell espai que estava reservat per a nosaltres, que era a casa nostra.

Vam afegir també, a banda de formes i d'àmbits, definicions. I hi ha dues definicions que crec que eren importants, una era el consentiment sexual, i l'altra és la

diligència deguda. Per què? Perquè si nosaltres introduïem com una forma i un àmbit de violència masclista la violència institucional, no podríem oblidar la definició de diligència deguda. Què és la diligència deguda? Doncs en definitiva, és l'obligació dels poders públics d'adoptar mesures legislatives i de qualsevol altre ordre per actuar amb agilitat i eficiència. I aquesta és la part en què el legislatiu es retira. Nosaltres legislem sobre la diligència deguda, l'afegim a la llei de violència masclista com una de les definicions que ha de regir totes les polítiques públiques de les administracions per poder combatre la violència masclista, per poder atendre les víctimes de violència masclista, sense revictimitzar.

I per tant, com deia en el passat Ple, que fèiem una pregunta en la sessió de control, legislar i fer polítiques públiques sobre la diligència deguda és un missatge molt clar. De la mateixa manera que la violència de segon ordre, fer normes sobre això, és un missatge a les víctimes que no estan soles, legislar sobre la diligència deguda és aquest: «Germana, la Generalitat, les administracions del teu país et creuen, i no només et creuen, sinó que t'acompanyen; i no només t'acompanyen, sinó que formen part activa de la teva reparació.» I per tant, aquest «la Generalitat et creu», i és aquí on comença la feina del legislatiu, aquest no és només el motiu, però és un dels motius importants pels quals vam considerar que el Govern de la Generalitat necessitava una conselleria d'igualtat i feminismes, algú que liderés aquestes polítiques públiques, que codissenyés amb altres departaments de la Generalitat aquestes polítiques públiques que siguin transformadores, que siguin transversals, que no es quedín com una política sectorial, i per tant, aquesta diligència deguda, aquest desplegament de la llei, passa del Parlament al Govern, i és sobre aquesta qüestió que li volíem demanar.

De tots de totes aquestes formes i de tots aquests àmbits que vam introduir en la llei contra la violència masclista, quines són les propostes previstes, no només en els pressupostos que vam debatre a bastament en els plens anteriors i també a la Comissió d'Igualtat i Feminismes, sinó, quina és la proposta del Govern de la Generalitat, del Departament d'Igualtat i Feminismes, per desplegar totes aquestes polítiques públiques que compleixin amb el principi de la diligència deguda, i que facin aquest desplegament de totes aquelles formes i tots aquests àmbits, que potser no són tan greus, tan urgents, i tan ferotges com el feminicidi, com la violència sexual, o com la violència en l'àmbit de la parella, però que, en definitiva, són totes aquelles violències que hem normalitzat, que tenim en el nostre dia a dia, i que també necessitem que la Generalitat se'n faci càrrec.

El que vam fer amb la llei és ampliar drets i ampliar també el subjecte d'aquesta llei. Volem drets per a més dones, perquè entenem que no som un grup social homogeni. Vam introduir, des de l'article número 2, que aquesta llei també estava feta i pensada i dissenyada per protegir les nenes, les adolescents i les dones trans, i per tant, tot això que vam fer en aquesta llei, com deia, passa del legislatiu a l'executiu. Li volíem demanar, doncs, quines són aquestes propostes, aquestes polítiques públiques, pensades per complir amb la diligència deguda, per la garantia dels drets humans de les dones, de totes, i amb tota la seva diversitat, entenent que una d'aquestes definicions, que també vam afegir a la llei de violència masclista, era la internacionalitat. I per tant, entendre que la violència masclista ens travessa a totes, però que, a més a més, aquesta violència específica convergeix amb altres opressions, en altres discriminacions en el nostre dia a dia.

Per tant, consellera, li volíem demanar sobre el desplegament d'aquesta llei, que fa tot just un any que vam aprovar al Parlament de Catalunya, i que un any més tard tenim una conselleria d'Igualtat, tenim una consellera d'Igualtat i Feminismes, i per tant, quines són aquestes mesures previstes per desplegar aquesta llei tan necessària.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, la senyora Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats... Diputada Díaz, com ja va ser el cas l'any 2008 amb l'aprovació de la llei del dret de les dones a erradicar la violència masclista, l'aprovació de la modificació de la Llei 17/20 situa Catalunya en una posició capdavantera pel que fa al seu abordatge integral.

Em centraré en els nous àmbits en la meua intervenció, que són nou àmbits que no és que siguin nous a la realitat de les violències masclistes, a la realitat de les dones, però sí que la seva inclusió explícita al marc legal obliga a intervencions més àmplies i sostingudes per part de tots els poders públics, i en aquesta legislatura, com vostè deia, sota la coordinació del Departament d'Igualtat i Feminismes.

Dels nous àmbits inclosos, sense cap mena de dubte, com també apuntava, el més significatiu políticament és el reconeixement de la violència institucional. Una reivindicació de dècades del moviment feminista que posa el focus en totes aquelles violències que exerceixen les administracions, ja sigui per omissió o per acció. I aquest reconeixement consolida l'abordatge de les violències masclistes des de la diligència deguda, aquest concepte que remarcaven, i des de la garantia dels drets humans de les dones.

Sabem que l'expressió «violència institucional» encara genera algunes resistències, però havia de ser anomenada com a tal. No es tracta a més d'establir responsabilitats penals, de fet, la nostra llei no és una llei penal; és una llei de drets. Per tant, del que es tracta és de valorar no si una persona tenia la intenció de causar dany o patiment, perquè sabem que aquesta revictimització s'acostuma a produir més aviat per inèrcies, estereotips, prejudicis o manca de formació, i al mateix temps això no vol dir que es pugui exposar. Al contrari, la llei ens obliga a identificar-la per abordar els déficits, per reparar el dany causat i per establir garanties de no repetició.

Per acabar amb la violència institucional, en primer lloc, des de la Direcció General per a l'Erradicació de les Violències Masclistes s'ha posat en marxa el programa «Garantir drets». D'una banda, des d'aquest programa estem realitzant una diagnòstic integral amb diferents components: un estat de la qüestió que recull els resultats dels diferents estudis encarregats a entitats especialitzades en els darrers cinc anys sobre la violència institucional; l'avaluació bianual de la pròpia xarxa de serveis d'atenció i recuperació integral a les dones que pateixen violència masclista; l'avaluació anual de la victimització secundària que pateixen les dones i llurs fills i filles en els processos judicials, no només quan denuncien estar patint violència masclista, sinó també en els processos civils i de família. I a tots aquests instruments s'hi suma també l'avaluació de l'atenció que reben les dones a l'interposar una denúncia per part del Cos dels Mossos d'Esquadra, és a dir, l'avaluació es realitzarà des d'allà amb la col·laboració del Departament d'Igualtat i Feminismes.

D'altra banda, en el marc d'aquest programa «Garantir drets», estem construint indicadors de les diferents formes de violència institucional per tal que s'incorporin a les eines de treball de tota la xarxa d'abordatge de les violències masclistes perquè sapiguem identificar-les i, per tant, evitar que s'hi reproduixin.

En segon lloc, la Direcció General per a l'Erradicació de les Violències Masclistes està elaborant un nou protocol marc per al conjunt de poders públics que posi les necessitats de les dones al centre, i això implica ordenar els diversos protocols sectorials o territorials existents i implementar un nou model d'abordatge de les violències sexuals. I donat que la coordinació és imprescindible per garantir aquesta diligència deguda a la que posava èmfasi, perquè és així, i evitar la violència institucional, es reformarà la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista per tal que sigui un veritable òrgan coordinador de les polí-

tiques del Govern i l'espai on es treballin les mancances detectades en els circuits i la xarxa.

En aquesta mateixa línia, el nou protocol de feminicidis aprovat recentment vol assegurar la coordinació entre departaments de la Generalitat i s'està preparant una metodologia qualitativa que permeti extreure aprenentatges sobre aquests casos extrems de violència masclista, bàsicament per augmentar la capacitat de prevenir-los, perquè puguem detectar totes aquelles alarmes que podrien haver saltat i que potser no vam saber veure des de les diferents administracions.

També ens estem reunint amb les diferents direccions generals del conjunt de departaments amb l'objectiu d'articular intervencions que tinguin en compte la discriminació interseccional que pateixen les dones grans, les nenes i adolescents, les dones amb discapacitat, les dones migrades, les dones racialitzades, les dones lesbianes o les dones trans.

En tercer lloc, la conselleria d'Igualtat i Feminismes implementarà formació especialitzada obligatòria i periòdica per a tots els col·lectius professionals que intervenen en l'atenció, la protecció i la reparació de les dones que pateixen violència masclista.

En quart lloc, estem treballant tant en la millora del model d'atenció de la xarxa especialitzada com també en la millora de les condicions laborals de les professionals. Aquí hi ha un deute històric. Un treball que estem fent a partir de les visites, espais i reunions amb els equips de professionals.

I finalment, encara en l'àmbit de les violències institucionals, davant aquests es-tremidors casos de violència contra infants i adolescents en contextos de violències masclistes exercides vers les seves mares, fruit del treball conjunt entre el Departament de Justícia i el d'Igualtat i Feminismes, hem aprovat avui a govern un decret llei per modificar el Codi civil català, amb l'objectiu que les autoritats judicials els protegeixin adequadament. I això vol dir que sense necessitat de cap sentència condemnatòria ni denúncia formal, quan l'autoritat judicial aprecii indicis fonamentats de violència cap a la mare per part del pare agressor, se suspendrà el seu dret a relacionar-se amb els fills i filles, ja siguin estances, visites o comunicacions. I aquesta disposició també protegeix a fills i filles de dones víctimes de feminicidi.

Així mateix, aquest decret llei estableix que nens, nenes i adolescents tinguin accés a tractaments psicològics sense necessitat de l'autorització del pare agressor. Donant compliment a la disposició final de la Llei 17/20, aquesta modificació assegura la primacia de l'interès superior d'infants i adolescents i posa fi a la situació d'inseguretat jurídica que patien les professionals de la xarxa d'atenció de les violències masclistes.

Pel que fa a la violència obstètrica vulneradora de drets sexuals i reproductius de les dones, tal com hem establert amb el Departament de Salut i amb els col·legis professionals en les reunions realitzades els darrers mesos, les intervencions passen per recopilar noves i millors dades, per identificar les pràctiques inadequades, que també poden entendre's com a violència institucional, i per conscienciar i formar tot el personal sanitari. A més, l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius que ha definit el Govern contempla diverses mesures per garantir que les pràctiques ginecològiques i obstètriques, incloent-hi el tipus de part, respectin les decisions, el cos, la salut i els processos emocionals de les dones.

Quant a l'àmbit educatiu, les omissions o les respostes insuficients o inadequades davant de la violència masclista també són constitutives de violència institucional, i per aquest motiu el Departament d'Educació ha posat en marxa el pla «Les escoles lliures de violències» per atendre els casos i formar el conjunt de la comunitat educativa, i, en paral·lel, s'ha establert la unitat de suport a l'alumnat en situació de violència, que és un equip de professionals que s'activa quan hi ha un cas i que fa les derivacions oportunes als circuits d'abordatge de les violències. A les universitats també s'han estès els protocols contra l'assetjament sexual, i des de la conselleria s'establiran a través d'una guia els estàndards mínims que han de complir aquests

protocols a partir d'allò que preveu la Llei 17/2020 per a totes les administracions públiques, i farem seguiment de la seva aplicació.

Com també emfatitzava vostè, en el cas de l'àmbit de la política, cal recordar que quan la violència masclista es produeix en institucions, administracions públiques o partits i no és sancionada esdevé també una forma de violència institucional. Per aquest motiu, impulsarem la revisió dels protocols del sector públic contra l'assetjament perquè compleixin amb aquests estàndards, que són l'establiment de mesures cautelars i reparació adequades, l'acompanyament i assessorament a les víctimes des del primer moment, la independència i expertesa de les persones que condueixen la investigació, i comencem pel protocol de la Generalitat; seguim amb els protocols dels ajuntaments, en aquest cas, proporcionant un protocol marc perquè puguin actualitzar i els puguem acompanyar, i un altre protocol marc per als partits polítics. Molts dels partits presents en aquesta cambra ja compten amb un protocol, però hauran d'actualitzar-se als estàndards de la Llei 19/2020, i aquells que no el tinguin, l'hauran d'adoptar.

Per últim, per abordar les violències masclistes en l'àmbit digital, la setmana passada el Departament d'Interior presentava la guia sobre violències masclistes digitals, elaborada per l'entitat DonesTech, en una sessió que iniciava la formació al Cos de Mossos d'Esquadra sobre aquest tipus de violències. És una guia que ofereix eines per identificar-les, per establir mesures d'autoprotecció, però també amb recomanacions sobre com reportar que s'està patint aquesta forma de violència a les mateixes plataformes o a les agències de protecció de dades, recomanacions per com fer la denúncia a la policia, o consells sobre com preservar la prova perquè tingui més força legal.

Totes aquestes respostes que s'estan implementant des del Govern ens permetran avançar de manera molt significativa en la garantia del dret de les dones a una vida lliure de violències masclistes i, amb això, en la garantia del seu dret a la integritat física, sexual i psicològica, al dret a l'educació, al treball, a la llibertat d'expressió, a la participació social i política i a la garantia dels seus drets sexuals i reproductius.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la preservació de drets en el marc de les institucions europees, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre la preservació de drets en el marc de les institucions europees

300-00085/13

Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Francesc de Dalmau.

Francesc de Dalmau i Thió

Gràcies, presidenta. Conselleres, consellers, diputats i diputades, si em permeteu una prèvia, ja que és la primera intervenció de Junts per Catalunya en aquest Ple, volíem començar amb el condol a la família que ha mort avui a la plaça Tetuan. No ha estat un accident; fins que no entenguem tots que no és un accident, anirem repartint condols i no ho solucionarem.

I és un començament una mica trist i una mica gris, perquè un segon condol volem fer arribar al Grup de Muntanya de la Vall de Camprodon, a l'Ski Club de Camprodon, que han perdut el Xavi. Estimem molt la muntanya i l'estimem encara que ens prengui la gent més estimada.

Fa una setmana, consellera, estava a Londres, al Parlament de Westminster, i va anunciar que el Govern portaria al Consell d'Europa la sentència del Suprem contra la immersió lingüística per vulnerar la carta europea de les llengües. Per cert, Somescola ja ha convocat la manifestació pel 18 de desembre en contra d'aquesta sentència, a l'Arc de Triomf, i Junts per Catalunya hi serem, no podia ser d'una altra manera. Avui i demà, l'escola en català.

I aquesta interpellació avui va d'això, perquè no és una sentència aïllada, perquè Espanya és campiona mundial en incomplir la normativa europea i també és la campiona mundial de legislar i sentenciar la nostra llengua. I això no és d'ara, això no és nou, i de fet ja fan tard si ho volguessin corregir una mica. Va ser en Puig i Cadafalch, el 1918, el llavors president de la Mancomunitat, que a Madrid els va dir: «El dia que vostès entenguin que la unitat d'Espanya rau a estimar la seva diversitat, potser Catalunya no voldrà allunyar-se d'Espanya.»

I què ha fet Espanya des de llavors? Doncs ha fet tot el contrari. Ja molt abans, ja feia tot el contrari. De fet, la història d'Espanya és la història de la lluita contra la llengua catalana, des del mateix 1714, amb el *conde-duque* d'Olivares, que va ser l'encarregat d'aplicar el decret de Nova Planta, des del minut zero, des del segon zero. O l'any 1896, quan la Dirección General de Correos y Telégrafos va prohibir utilitzar el català a les converses telefòniques. I això no és una cosa de les esquerres o de les dretes, no, no; això és bastant homogeni en tota la història espanyola. Per exemple, durant la Segona República, el 1938, parlar en català per telèfon també va ser perseguit.

I avui, l'enèsima presa de pèl amb el que ha fet el Govern espanyol amb el percentatge de les plataformes audiovisuals. Ho repetirem fins a la sacietat: mai cap govern espanyol blindarà el català, mai cap govern espanyol protegirà el català. Mai, mai.

I, per tant, la situació des d'una perspectiva històrica del que ha fet Espanya en relació amb la llengua catalana és lluitar en contra d'aquesta diversitat lingüística. Els que hi éreu, els que fèieu de diputades i diputats en la legislatura anterior, recordeu que els articles del president Torra van omplir moltes hores d'aquest faristol, i n'hi havia un, que direm que és el que va ser més anomenat, que és el que deia «La llengua i les bèsties». Amb els articles del president Torra passa una mica com amb Pla, que la gent en parla molt i el llegeix poc, perquè precisament..., que efectivament el president Torra parlava de «bèsties en forma humana»; no es referia als parlants d'espanyol, sinó que es referia als que odien les llengües. Perquè de la mateixa manera que qui estima una llengua les estima totes, qui odia una sola llengua, potser sense saber-ho, les odia totes.

Per això, quan finalment el «calamar» arriba a la ràdio nacional espanyola, no és per casualitat; és el resultat de segles de catalanofòbia i d'odi a allò que és diferent. No només al català, també al català. De fet, seria una molt bona pregunta, a tots aquells que van fer broma: en quantes llengües saben dir «calamar». I això ens explicaria moltes coses de la seva cosmovisió.

Bé, finalment... (*Aplaudiments.*) Finalment, el monolingüisme és el refugi dels febles, és el refugi dels porucs. Hi ha una altra manera de fer les coses. L'estimada Patrycia Centeno citava aquesta setmana Jacinda Ardern, la primera ministra de Nova Zelanda, que deia: «Tenim un rol de guardians del maori; tenim el deure de cuidar-lo, ja que es tracta d'alguna cosa més que una llengua.» I sí, efectivament, eh?, té un punt de paternalista, però és inimaginable un president espanyol dient alguna cosa similar.

I què tenim, ara? Doncs, d'una banda –i és positiu–, l'evidència que la llengua catalana, com qualsevol llengua, depèn de nosaltres, depèn dels seus parlants. I, per tant, si ens mantenim, si persistim, si la mantenim, no caldrà patir, la nostra llengua té un futur assegurat. Però, d'altra banda, tenim també una obvietat política en el si de les administracions, en el si de les institucions, i és que el català mor si continua dins de l'Estat espanyol i que, en canvi, a Europa, tenim una oportunitat.

Per això cal denunciar l'Estat espanyol a Europa i aprofitar la legislació europea que ens empara. Fa quinze dies alguns diputats em retreien una confiança cega en Europa, i jo diria que no ho he expressat mai així. Però sí, el que dic, que és el nostre espai natural. De fet, en els anys noranta, l'Estat espanyol tenia una delegació de la Oficina Europea per a les Llengües Menys Difoses; és una oficina que van convertir en Galeusca –Galícia, Euskadi i Catalunya–, i a Catalunya l'oficina responsable era el CIEMEN, on en aquells moments treballava el diputat que us parla. I conec molt bé les reticències europees a les llengües minoritàries, que, de fet, és la forma com Europa es refereix a les minoritzades.

Però és el nostre espai natural, com us deia, i també és el nostre espai natural de supervivència i de normalització, ni que sigui per comparació. Cap altra llengua europea continua sent no oficial amb la dimensió, la vitalitat i el pes demogràfic, cultural i econòmic que té el català. Som la tretzena llengua d'Europa. Que no sigui oficial a Europa sí que és una anormalitat. I només hi ha un culpable, que és l'Estat espanyol. De fet, ha bloquejat fins a setze vegades la petició d'oficialitat del català. Ens preguntem de què tenen por? Quina por us fa el català a Europa? I el resultat és que no ens podem expressar en català davant de les institucions europees i de la resta d'organismes europeus. I això afecta directament i conculca directament els drets lingüístics de tots i cadascun de nosaltres.

Per exemple, en l'etiquetatge, tenim el Reglament 1169/2011 del Parlament Europeu i del Consell, que només observa les llengües oficials. Per tant, el català en queda exclòs. Cap dels textos fonamentals de la Unió Europea té la seva versió oficial en català, cap. El català en queda exclòs. No podem formar part dels programes de difusió de llengües de la Unió Europea. La tretzena llengua europea no pot formar part dels programes de difusió de llengües de la Unió Europea.

Això és culpa de la normativa de la Unió Europea? Doncs no; és culpa de l'Estat espanyol que es vol monolingüe. De fet, l'Estat espanyol contradiu la pròpia normativa europea, perquè Espanya va signar la CELROM, la carta europea de les llengües regionals o minoritàries. Explícitament aquesta carta parla de fer possible l'educació en llengües regionals i/o minoritàries. És a dir, la sentència del Suprem amb relació a la immersió vulnera els compromisos internacionals de l'Estat espanyol.

Per tant, podem assumir –jo crec que ja ho podríem anar assumint una mica tots– que a l'Estat espanyol, tot, a l'executiu, al legislatiu, al judicial, el català li és una nosa, hi anirà sempre en contra, l'amagarà, intentarà destruir-lo i intentarà eliminar-lo. També és aquesta una de les raons per les quals volem establir un estat propi.

I no cal que ens barallem: la llei Celaá pateix el mateix problema que la llei Wert; depèn de l'humor del ministre de torn. Per tant, quan ens diuen «estiguem tranquils, que el ministre de torn ja ens ha dit “no”», no n'estem gens, de tranquils. I menys, si mirem les expectatives electorals espanyoles. Doncs, més aviat ens posem a tremolar.

Per tant, des d'una perspectiva històrica això no canviarà. I a Europa, contràriament, el català és una anormalitat per l'acció de l'Estat espanyol; una anormalitat a la qual podem posar fi amb l'exercici del dret a l'autodeterminació i amb l'establiment d'un estat propi. També per això som europeistes, també per això som euroexigents. I per això som aquí i per això treballem per la independència de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Té ara la paraula per fer la resposta la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, senyora Victòria Alsina.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert (Victòria Alsina i Burgués)

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, diputat, aquesta darrera setmana viatjava a Londres en un viatge de treball, per fer reunions polítiques, per fer reunions sectorials, i, evidentment, amb l'últim objectiu de reforçar els vincles que tenim des de Catalunya amb el Regne Unit i també per visitar la nombrosa i excel·lent diàspora catalana que tenim en aquell país.

En el marc d'aquest viatge, un dels actes principals va ser un debat que vaig fer, que estava organitzat pel Royal Institute of International Affairs, més conegut com la Chatham House, un dels *think tanks* més importants d'Anglaterra de pensament independent sobre relacions internacionals. Va ser un debat interessant que em va reafirmar tres qüestions que crec que és interessant compartir amb vostès perquè tracten directament, doncs, el tema d'aquesta interpellació; tres fets que vaig poder constatar i que segurament, doncs, a molts de vostès no els sorprendran. És que en un país, doncs, de llarga tradició democràtica i parlamentària, com és el Regne Unit, parlar de referèndums, parlar de diferents llengües, parlar de diversitat no genera cap tipus de debat agre, en cap moment, fins i tot amb els que hi estan en contra.

Una segona conclusió, que és confortant confirmar, però que ja sabíem, és que Catalunya es considera un dels grans motors del sud d'Europa, amb una gran capacitat no només d'atracció d'inversions, sinó també de talent. I, per tant, doncs, desmunta el discurs de la por que sovint es repeteix des d'aquest faristol.

Una tercera conclusió d'aquest debat i d'aquestes converses que vaig tenir va ser la diferència abismal que existeix entre el Regne Unit i Espanya pel que fa al reconeixement de les quatre nacionalitats que en formen part.

Catalunya s'ha afartat del menyspreu a la llengua, del menyspreu a la història i del menyspreu a la cultura. Avui ens toca parlar de llengua; llengua com l'element més distintiu, simbòlic i significatiu i també el que millor escenifica el menyspreu de l'Estat pel que fa, doncs, a la riquesa cultural, lingüística i a la pròpia identitat catalana.

M'agradaria, però, posar-hi una lent internacional. Crec que és important tenir alguns números que ens contextualitzin exactament de què estem parlant. Bé, el català, amb els 10 milions de parlants que té, pateix una situació d'absoluta excepcionalitat a Europa. Per una banda, és l'única llengua amb més de 7 milions de parlants..., 10, eh?, en el nostre cas, però l'única llengua amb més de 7 milions de parlants que es considera una llengua regional.

Pel que fa al nombre de parlants, la llengua catalana és equiparable al suec, al grec o al portuguès, i supera el danès i el finès. De fet, no hi ha cap llengua de les dimensions, la vitalitat i el pes econòmic i demogràfic que té el català que no sigui llengua oficial a la Unió.

De fet, uns quants números més, crec que són interessants. Té més parlants que onze llengües que són llengües oficials de la Unió Europea. I aquí, si ens preguntem quina és la diferència entre el català i aquestes onze llengües –que els hi lleigeix; són el danès, l'eslovè, el búlgar, el letó, l'estonià, el croat, el finès, l'eslovac, el lituà, l'irlandès i el maltès–, la diferència és que no és llengua oficial de la Unió Europea. El català no és llengua oficial per manca de voluntat política de l'Estat. No és manca... No hem d'entrar en tecnicismes; ara ho veurem. És un tema purament de voluntat política. De fet, és la tretzena llengua més parlada a la Unió Europea, però, encara que no ho fos, hauria de ser reconeguda. Però és que és la tretzena. Els números aquí em semblen importants per contextualitzar el debat.

Repassem el que diu l'Estatut d'autonomia vigent en el seu article sisè, sobre la llengua pròpia i les llengües oficials; és rellevant per al que estem discutint aquí. Llegeixo literalment: «La Generalitat i l'Estat han d'emprendre les accions necessàries per al reconeixement de l'oficialitat del català a la Unió Europea i la presència i la utilització del català en els organismes internacionals i en els tractats internacio-

nals de contingut cultural o lingüístic.» Això ho diu, literalment, l'Estatut d'autonomia. Per tant, el que demanem, des d'aquest govern, és el reconeixement del català com a llengua de ple dret de la Unió Europea. No és un caprici; és un mandat estatutari.

En aquest marc, el Gobierno de España no només no ha demanat el reconeixement davant del Consell de la Unió –que és l'òrgan pertinent per demanar-ho–, sinó que ha bloquejat, en repetides ocasions, la petició d'oficialitat. I, aquí, deixi'm que torni al tema d'on cal situar aquest debat. Molts cops situem aquest debat en una esfera jurídica i comencem a parlar de tecnicismes sobre el que permet el dret europeu, el que permeten els tractats de la Unió o el que permet el reglament del consell. Bé, no perdem de vista que això és una qüestió eminentment política. El Govern espanyol vol que el català adquireixi un estatut de normalitat i que estigui tractat en igualtat de condicions a les institucions europees? Si aquest és el cas, estic convençuda que sabran trobar la fórmula per donar compliment al que diu l'Estatut, el que deia ja l'Estatut, i que no s'escudaran en tecnicismes, perquè això no va de tecnicismes. El fet que Catalunya estigui en una situació anòmala, en la qual s'intenta invisibilitzar i arraconar la tretzena llengua amb més nombre de parlants de la Unió Europea, és un tema de voluntat política.

Vist en perspectiva, em sembla destacat recordar el memoràndum Moratinos, que es va aprovar en el seu moment. Aquí no en discuteixo les bones intencions; en discuteixo la falta d'ambició. Aquest és un memoràndum que va permetre, administrativament, que s'incrementés l'ús de la llengua en diferents institucions europees, però que resulta totalment insuficient. De fet, el deure de tots nosaltres és... I quan dic tots nosaltres és no només els que creiem que Catalunya és una nació, sinó simplement els que creiem en els valors democràtics i la pluralitat, que això inclou a més grups d'aquesta cambra. És un deure defensar que el català sigui oficial a Europa. Com deia el diputat De Dalmases, això permetria el tema de l'etiquetatge en català, les subvencions europees en català, que el nivell audiovisual estigués protegit a escala europea i que ens poguéssim adreçar en català a la Comissió Europea, a Brusselles. També permetria acostar la nostra ciutadania a la feina que es fa des del Parlament Europeu, la comissió i el consell. I, en aquest sentit, el Departament d'Exteriors treballarà amb el Departament de Cultura i amb tot el Govern per fer que això sigui defensat en totes les instàncies.

Aquest mes, com vostès saben bé i ha estat debat en aquesta cambra i ho continuarà sent, el Tribunal Suprem presentava aquest recurs que intenta trencar el model d'immersió lingüística de l'escola catalana. Bé, la setmana passada, després de confirmar aquest fet, vaig fer arribar una carta a la presidenta del comitè d'experts de la Carta europea de les llengües regionals i minoritàries del Consell d'Europa per fer-li saber un nou atac al model d'immersió lingüística. Aquesta és una carta, la Carta europea de llengües regionals i minoritàries, que ha estat signada i ratificada per l'Estat espanyol i sobre la qual ja han rebut nombroses queixes i nombrosos avisos reiterats d'incompliment. Per tant, se'n suma un més, que hem volgut materialitzar amb l'enviament d'aquesta carta.

Jo volia acabar la meva intervenció, al faristol d'aquest Parlament, fent una crida, fent una petició a les forces polítiques d'aquest Parlament. De fet, volia proposar a tots els presidents dels grups parlamentaris d'aquesta cambra que signin una carta, adreçada al president Pedro Sánchez, per demanar formalment l'oficialitat del català a la Unió Europea. (*Aplaudiments.*)

Una altra negativa de l'Estat a fer allò que l'Estatut ja obligava acabaria de confirmar, des del meu punt de vista, que l'agenda del *reencuentro* és poc més que una operació de *branding* polític. Per tant, veig amb tota naturalitat que aquesta carta s'ha de produir com un reclam compartit dels que, deia, pensen que la pluralitat i el valor que té el català per a Catalunya s'ha de defensar. Aquest Govern aspira que Catalunya esdevingui un membre de ple dret de la Unió Europea. Com deia el dipu-

tat De Dalmases, membre crític amb la Unió, des de la visió, però, que la Unió Europea és el nostre àmbit polític de referència i, per tant, per poder ser un membre de ple dret de la Unió Europea, el català no només ha d'estar tractat amb normalitat a casa nostra, sinó també a les institucions de la Unió. No permetrem que ningú segregui el català, ni l'Estat ni Europa.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Amb aquesta interpellació, suspendrem la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i vuit minuts.